

KOMMUNISTISK POLITIK

SU-nedskæringsaktion fra PLS i København den 23. november

SU-SPØGELSET ER HER ENDNU!

Nr. 23

14. årg.

2010

26. november

10. december

Støttepris 20 kr.

TEMA: NATOs ny strategi

- Arbejderne og unionen s. 2 • NATO: Permanent krig s. 3 •
- Nye SU-protester s. 4 • Med folket i ryggen mod EU s. 5 •
- Det irske folk i gælds fængsel s. 6 • FOA: Klassens slemme dreng s. 9 •
- Ingen smalhals i Nordea s. 11 • Med APK gennem 10 år s. 12 •
- USA og NATOs stjernekrig s. 14 • Klimakrise og revolution s. 17 •
- Jagten på hjernen s. 19 • Indspark fra DKU s. 20 •
- Solidaritet med Ecuador s. 21 • Debat s. 22 • Min fars øjne s. 24

Arbejderne og unionskrisen

KOMMUNISTISK POLITIK

Idet kriseramte euroland Portugal gennemførtes onsdag den 24. november en storstrejke, den største nogensinde. Dermed fulgte de portugisiske arbejdere og offentligt ansatte i grækernes, franskmænds og spanieres fodspor med militante strejke- og protestaktioner.

Den portugisiske regering følger nemlig EU's nyliberale politik og eurofolkenes nedskæringsplaner. Der skal barberes i den offentlige sektor for mere end 37 milliarder kroner. Det vil betyde både lønnedgang og omfattende fyringer.

Portugiserne er rasende. På deres regering, på den katastrofale euro, på den europæiske union og dens nyliberale sparekatalog, som trækkes ned over hovedet på dem.

Den 29. september demonstrerede fagligt aktive fra en lang række EU-landes fagforeninger i Bruxelles mod unionens generelle nedskæringspolitik for den offentlige sektor. Protesterne er ikke dødt ud, men bliver stadig kraftigere.

Lørdag den 27. november er det de irske arbejderes tur. Irske fagforeninger har indkaldt til masseprotester og lover 'civile ulydighedsaktioner', hvis regeringen ikke går af og den EU-dikterede 'redningsplan' (for bankerne, ikke mindst de tyske) ikke skrottes.

I Irland er der i forvejen ikke meget på de sociale budgetter at skære væk. Så det er løn, ansættelser og de magre pensioner, der står for skud.

Og irlenerne er rasende. På deres regering, på EU og euroen, på det nyliberale diktat og på de mange løfter om fremgang og jobs, der for ikke så længe siden skulle lokke dem til at stemme ja til Lissabon-traktaten, men som det aldrig var hensigten skulle holdes.

Irerne har ikke bedt om EU's 'redningspakke' – lån på mellem 80 og 90 mia euro, som går lige tilbage til l som afdrag og renter på anden gæld. De har lige så lidt som nogle andre bedt om at deres skattepenge og skrøbelige 'velfærd' skulle sættes på spil for at redde spekulanterne og den europæiske bankkapital med de store 'bankpakker', som nu viser sig ikke at have fungeret. Hvorfor irerne skal betale en gang til. Først irererne. For andre kommer til at følge efter.

EU-præsidenten von Rompuy taler om, at både unionen og Euroen er ude i en 'overlevelseskamp'.

- Vi står over for en exceptionel alvorlig situation hvad angår euroens situation, siger tyske Angela Merkel.

Nye gældsplagede lande, der skal udsættes for unionens redningsplaner, vil blive stillet over for barske krav, understreger den tyske kansler: - Det forbliver vores opgave at efterlyse skrappe foranstaltninger og vilkår, men også at udtrykke klar støtte til euroen.

Euroen viser sig stadig tydeligere at være en fejlkonstruktion – en fejlregning fra dens bagmænd, unions-toppolitikere og de europæiske banker og monopoler. For de små og svagere økonomier, som er indtrådt i euroen, er den en katastrofe, der nu viser sig at eliminere deres økonomiske selvstændighed. Euroen i sig selv er en væsentlig del af unionens økonomiske krise.

Den økonomiske krise, eurokrisen og de nyliberale nedskæringsdiktater har ikke gjort Den europæiske Union mere populær i befolkningerne. EU befinder sig også i en politisk krise, som uddybes dag for dag. Aldrig har modstanden mod medlemskab været større i Norge end den er i dag. Aldrig har modstanden mod euroen og fortrydelsen over at deltage været større end nu i eurolandene. Dens credit rating i befolkningerne banker nedad. De nyliberale nedskæringsprogrammer kan meget vel være søm til dens ligkiste.

VK-regeringen har opgivet en af Anders Foghs kongstanke: en folkeafstemning om dansk tilslutning til euroen, for nærværende i al fald. Absurd nok vil S/SF gennemføre en afstemning om de øvrige 'forbehold'. Hverken Thorning eller Søvnald er særlig kløgtige politikere.

Flere lande end Irland vil ryge på røven i gældsældnen. Og Danmark, som har fulgt den slagte vej med bankpakker og nedskæringer, er heller ikke immun. Faktisk advarer de 'økonomiske vismænd', en gang en respekteret institution, om at Danmark styrer mod samme gældsælde som Irland og Grækenland. P.t. låner Danmark 9 millioner kroner i timen, halvanden milliard om ugen. 'Vismændene' vil forstærke de nyliberale tiltag og reformer.

Arbejderne har en anden vej – ud af EU, ud af krigene, ud af krisen.

Redaktionen 23. november 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 03.12.10

NATO vedtager strategi for permanent krig

De borgerlige mediers misinformationskampagner fodres med stribevis af nye propagandaløgne, når NATO-landenes politiske krigshøvdinge mødes for at fastlægge imperialismens militære strategi for denne del af det 21. århundrede. Mens 30.000 demonstrerede i Lissabons gader mod krigen og militariseringen, besluttede NATO-lederne i selskab med en hel stribe repræsentanter fra med-krigsførende partnerskabs-lande, samt den russiske præsident Medvedev, at udvikle NATO til global politibetjent til varetagelse af USA og EU's nykolonialistiske interesser.

'Forsvarsalliancen' NATO, der i den kolde krigs tid begrænsede sig til europæisk og nordatlantisk territorium i konfrontation med Sovjetunionen og Warschawapagten, står ikke over for magtfulde fjendealliancer, og har med vedtagelsen af sin ny strategi fastslået, at dens operationsområde er globalt, og at alle mulige spørgsmål og problemer – fra 'terrorisme' til miljøproblemer og ressourcspørgsmål kan prompte militær indgriben fra de 28 NATO-lande med USA i spidsen.

Hvad der i de borgerlige medier hyldes som en styrkelse af samarbejdet mellem EU og USA er i realiteten udviklingen af en for folkene dødsensfarlig militær fællesorganisme af de rige lande til gennemtrumfning af deres diktat og bibevarelse af den imperialistiske verdensorden i al evighed. Udover den globalt beskæftigede amerikanske hær vil også EU's to største gamle kolonimagter – UK og Frankrig – gennem et militært samarbejde igen hævde deres gamle interessesfærer. Selv smålande som Danmark skal gøre sig parat til permanente udrykningsaktioner. Den danske udenrigsminister Espersen kunne i kølvandet på NATO-mødet fremlægge en 10-års-plan, som blandt andet går ud på, at der skal sende danske kamptropper til Afrika, når Afghanistan-krigen er slut.

Permanent krig fremstilles selvfølgelig som fremskridt for international fred og sikkerhed. NATOs musketer-

ed – om at et angreb på en skal besvares som et angreb på alle – vil komme til at gælde i alle egne af kloden.

En af de 'positive' misinformationer fra Lissabon-mødet var, at Afghanistan-krigen vil være slut i 2014 og tropperne fra USA og de mere end 40 NATO-lande og partnerlande, som er i krig dér vil blive trukket ud, fordi 'den afghanske regering og dens hær' vil kunne klare sig selv. Det er i realiteten et ynkeligt forsøg på at skjule realiteterne: at USA og NATO er ved at tabe krigen til den afghanske modstand og søger udveje fra en katastrofal situation, og samtidig at krigen vil fortsætte

uanfægtet og uafbrudt i de næste år, selvom en massiv folkelig opinion i de krigsførende lande – Danmark indbefattet – kræver tropperne ud med det samme.

Taliban, den vigtigste kraft i den afghanske modstand, udsendte op til NATO-topmødet en erklæring, der understregede, at amerikanerne ikke længere kan skjule deres nederlag i Afghanistan, som er blevet endnu tydeligere med fiaskoen for den amerikanske militæroffensiv ved Kandahar:

'Kort sagt er det kommet til at stå klart, at efter ni års besættelse er invasorerne dømt til at lide samme skæbne som deres forgængere. Deres troppesforstærkninger, deres nye strategier, deres nye generaler, deres nye forhandlinger og deres nye propa-

ganda er ingen nytte til.'

NATO-topmødet gav også grønt lys til opbygningen af et missilforsvarssystem i Europa. Det er en del af det globale amerikanske missilskjold, som skal sætte USA i en overlegen position i forhold til potentielle rivaler, især Kina og Rusland. Missilforsvarssystemet i Europa, som løber langs hele den russiske grænse, er selvfølgelig lige så lidt forsvar som NATO er en forsvarsalliance. Det er en del af imperialismens forberedelser til verdenskrig – indbefattet atomkrig – som USA og NATO har sat sig for at vinde.

Cyberkrigen – krigen på og om internettet – er en vigtig ny side af NATOs virksomhed, som opbygges med nye avancerede enheder, parat til sætte hære og civilsamfund ud af drift. Dette hemmelige slagfelt forventes at blive lige så vigtigt som de traditionelle militære discipliner i gråzonen til spionage og militær efterretningsevne.

'Krigen mod terror' fortsætter også uindskrænket, kunne NATO-militaristerne fastslå. Selve begrebet anvendes ikke så meget mere, men det gør det meste af den øvrige sprogbrug og hele dens praksis, som kom med George Bush. 'Slyngelstater', 'mislykkede stater', 'sikre havne for terrorister' og alle de øvrige fjendemærkater, som skal gøre invasion og terror fra NATOs side lettere. Nordkorea og Iran er fortsat slyngelstater, nu er ikke bare Asien, men også Afrika et terrorkontinent.

USA, der bedriver spionage i alle lande, indbefattet af allierede landes statsborgere fra deres ambassader i enorme elektroniske registre, er selvfølgelig hovedkraften bag NATOs nye strategi. Lissabon-topmødet gav USA alt hvad det ønskede sig. Og Barack Obama takkede da også den amerikanske krigsagent, generalsekretær Fogh Rasmussen mange gange for hans 'store arbejde'.

Også det blev en 'positiv nyhed' i den danske lakajpresse.

Aktioner mod SU-nedskæringer m.m.m.

VKO-regeringens planlagte nedskæringer af SU'en og andre besparelser på uddannelserne er mødt med vrede, blokader og demonstrationer. Unge ta'r ansvar og tog initiativ til aktionsuge

Da de politiske partiers ordførere mødtes på Christiansborg til drøftelse af VKO-regeringens upopulære planer om beskæring af bl.a. andet hjemmeboendes SU, som de hånligt betegner som 'cafépenge', blev de mødt af en demonstration på slotspladsen. Siden nedskæringerne blev annonceret har studerende og uddannelsessøgende aktioneret og protesteret. Professionsskolen Metropol oplevede blokader og besættelse.

Og en samlet ungdomsfront bag initiativet Unge ta'r ansvar, som stod bag landsdækkende demonstrationer ved folketingets åbning i oktober tog initiativ til en aktionsuge mod nedskæringerne.

VKO har for år tilbage sat en målsætning om, at 95 % af en årgang skal have en ungdomsuddannelse. Men lige nu får hver femte unge aldrig anden uddannelse end folkeskolen. På det

punkt er Danmark dårligere placeret end lande som Ungarn og Polen, understreger de unge.

Foringelserne af undervisningen på de højere læreanstalter, i gymnasierne og generelt i hele skolesystemet gør selvfølgelig ikke situationen bedre.

Otte ud af ti folkeskoler gennemfører store besparelser i dette skoleår, viser en rundspørge, som Danske Skoleelever har foretaget. Det betyder færre timer og færre lærere.

SU-nedskæringer rammer skævt over hele linjen

Forslaget om at fjerne den hjemmeboende SU harmonerer naturligvis ikke med VKO's egen erklærede målsætning, men går i den stik modsatte retning: Forslaget vil ramme socialt skævt, gøre ungdomsuddannelsen økonomisk uoverkommelig for nogen, presse andre

ud i ekstra erhvervsarbejde og i sidste ende medføre øget frafald og mindre incitament til at påbegynde en ungdomsuddannelse.

Den vil skære hele den hjemmeboende SU væk fra de unge – og det på trods af, at 1/3 af de hjemmeboende rent faktisk betaler for at bo hjemme.

'Rreformforslaget' rammer også de studerende på videregående uddannelser hårdt. Det sidste års SU bliver skåret væk, og i det hele taget bliver de langsommere studerende straffet til fordel for de hurtigere. Endvidere bliver det sværere at komme ind på videregående uddannelser, hvis man ikke har tårnhøje karakterer – Kvote 2-optag vil nemlig blive yderligere reduceret, mens man nu kun må holde ét sabbat-år, hvis man vil kunne gangesit gennemsnit med 1,08.

VKO's sidste finanslov

APK opfordrer til at skrotte VKO's reaktionære finanslov

En groggy VKO-regering er tumlet rundt i manegen, mens den har udstillet sine egne interne problemer med at samle et stemmeflertal bag en ny finanslov, som er blevet mødt med stærk modstand i befolkningen.

I en udtalelse om finansloven fra APK hedder det:

Den ny arbejder-, ungdoms- og fremmedfjendske finanslov må blive et forhadet VKO's sidste – og skal bekæmpes til det sidste.

Forsøget på at skjule det nyliberale nedskæringsfelttog med en ny omgang fremmedfjendske love og propaganda har udløst kraftige reaktioner. Nu kan det være nok.

Væk med de groteske bulldozerplaner i udsatte boligområder. Væk med diskriminerende point-systemer, ligegyldigt i hvilken udgave.

Væk med nedskæringerne af SU'en. Væk med nedskæringerne i den offentlige sektor.

Væk med VKO!

Formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Frederik Gjørup Nielsen:

"Det rammer socialt helt skævt at fjerne de hjemmeboendes SU. De der har sværest ved at få hverdagen til at hænge sammen er dem der bliver ramt. Vi er overbevist om at det vil øge frafaldet og bringe os længere væk fra 95% målsætningen. Det skal de ikke have lov til, og vi vil gøre alt for at forhindre at det kommer igen"

"Det er noget vrøvl at kalde det café-penge. Når man bliver 18 år ophører børnepengene, men udgifterne forsvinder ikke. Tværtimod stiger mange udgifter, når man bliver 18, fx skal man selv betale tandlæge, og derfor får man hjemmeboende SU"

Mikkel Zeuthen, formand for Danske Studerendes Fællesråd:

"Regeringens forslag om at skære et halvt års SU væk på de videregående uddannelser vil virke stik mod hensigten. Medmindre man kan få penge af sine forældre, vil studerende der løber tør for SU blive tvunget til at have mere erhvervsarbejde, og det bliver man langsommere af – ikke hurtigere."

"Politikerne er virkelighedsfjerne. De sidder bag Christiansborgs tykke mure og følger slet ikke med. Vi bliver allerede hurtigere og yngre, men alligevel fastholder de at det vigtigste er at presse os hurtigere igennem. De skulle hellere lave en reform, der kunne bringe det store frafald på uddannelserne ned"

Nei til EU med folket i ryggen

"ALLE er mod norsk EU-medlemskab. Unge og gamle, i nord, syd, vest og øst, millionærer og de fattigste blandt os, kvinder og mænd. Ungdommen allermest!"

Heming Olaussen, leder i NtEU

Det er en selvbevidst nej-organisation, som samlede tropperne til landsmøde den 12-14. november, vel vidende at Nei til EU har folket i ryggen. På landsmø-

dets første dag kom endnu en meningsmåling, som viser, at hele 62 procent siger nej til norsk EU-medlemskab. De voldsomme kriseudslag i mange EU-lande har ikke akkurat givet ja-siden vind i sejlene.

Samtidig kvæles norsk suverænitets langsomt gennem EØS-aftalen. Seneste påmindelse om det er EU's angreb på den norske bankgarantiordning, som ifølge EU er «for god». Leder Heming Olaussen pegede i sin tale på, at behovet for alternativer til EØS er skrigen-de.

– I måling efter måling er der nu ét hovedbillede, som fæstner sig: ALLE er mod norsk EU-medlemskab. Unge og gamle, i nord, syd, vest og øst, millioner og de fattigste blandt os, kvinder og mænd. Ungdommen allermest! Flertallet af vælgerne i Senterpartiet, Ven-

stre, SV, Rødt, NKP, Kystpartiet, De grønne, KrF, Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og, til alt overmål, Høyre, siger nej, konstaterede Olaussen.

Som appel til udenrigsminister Jonas Gahr Støre meddelte Nei til EU's leder følgende:

– Jeg tror ikke, det nytter at putte ånden tilbage i flasken. Isolering og marginalisering af nej-siden i norsk politisk debat kan du bare glemme. Når hen imod 65 % af det norske folk siger nej til EU, er det totalt uacceptabelt, om du uanfægtet kører videre på Europas-poret og imødekommer ja-sidens retorik om, at 'vi må ind for at påvirke', og 'vi hører hjemme i Europa', og alt det uintelligente vrøvl, som ja-siden lirer af sig.

Nettmagasinet Revolusjon

Et styrket Norden som alternativ til EU

Af Ditte Staun og Rina Ronja Kari, talspersoner for Folkebevægelsen mod EU

Det er på tide, at Folketinget får sat mere fokus på Norden. Lyt til befolkningen!

Nordisk samarbejde er populært blandt de fem nordiske folk. Det viser en ny undersøgelse fra Oxford Research.

78 pct. af nordboerne har et positivt eller meget positivt syn på det politiske samarbejde i Norden, og 56 pct. ønsker mere nordisk samarbejde.

Men hvorfor er der ikke mere fokus på Norden blandt Folketingets partier? I Folkebevægelsen mod EU mener vi, at et tættere nordisk samarbejde er en del af alternativet til EU.

Til gavn for alle

Samtidig mener vi, at det vil være oplagt allerede nu at styrke det nordiske samarbejde – også selv om dele af Norden er i EU.

Mere nordisk samarbejde vil ikke kun gavne os selv, men det vil også være godt for det globale samarbejde i FN. De nordiske lande har en tradition for høj grad af retssikkerhed, skattefinansieret velfærd og global solidaritet.

Det er på tide, at Folketinget får sat mere fokus på Norden.

Lyt til befolkningen!

Nej-flertal over alt i Norge

62,2 pct. siger nej til EU-medlemskab, som kun støttes af 28,6 pct.

Sidste weekend offentliggjorde de norske dagblade Nationen og Klassekampen analysevirksomheden Sentios meningsmåling for november, der bekræftede tendensen til solidt flertal mod norsk EU-medlemskab.

62,2 pct. siger nej, mens kun 28,6 pct. støtter medlemskabet. Flertallet mod EU i de norske meningsmålinger har holdt sig uafbrudt i fem og et halvt år. Der er nu nej-flertal blandt mænd og kvinder, i alle geografiske områder og aldersgrupper og blandt alle partiers vælgere – inklusive det konservative Høyre. Flertallet er også i alle indtægtsgupper, undtagen gruppen med en årsindtægt på over en million, hvor der er dødt løb, fortæller Klassekampen.

Folkebevægelsens EU-parlamentariker Søren Søndergaard, der sidste weekend deltog på norske Nei til EU's landsmøde skriver:

– Nei til EU og bevægelsens 30.000 medlemmer har en stor andel af æren for, at der er været nej-flertal.

Eurolykke: Det irske folk i gældsfængsel

Eurozonens finansministre tvang armen om på ryggen af Irland og fik udskudt et truende statskrak. Bankerne skal reddes. Men irerne protesterer voldsomt mod tab af suverænitet og massive nedskæringer til glæde for spekulanterne. Danmark kan følge efter

Efter måneder med massivt pres på Irland fra udenlandske spekulanter sagde den siddende regering ja til en såkaldt hjælpepakke fra EU-landene og IMF. Meget hjælp er der dog ikke at hente. Det handler udelukkende om at holde den irske regering fast på løfterne om, at staten skal redde de gældsatte banker, som europæiske storbanker har lånt rigtig mange penge, der nu er usikre. Der er ikke nok statsmidler til at holde hånden under bankerne efter det mangeårige spekulationsvanvid, mens Irland blev rost som en rollemodel af EU og 'den keltiske tiger' blev overøst med lovprisninger.

Men der er et andet og langt mere oplagt alternativ: *at lade banker og spekulanter gå fallit og overlade tømmereændene til de finansielle bagmænd i de hjælpsomme EU-lande.*

Den irske regering, EU og IMF vil lade de irske arbejdere og det irske folk betale gildet, men irerne har mødt EU-planen med protester og forbereder endnu mere. For at dæmpe op for den sociale uro har regeringen måttet love nyvalg.

Bankredninger: Plan B

Krisens andet store ryk tog for alvor fat i Irland, da det hen under sommeren blev åbenbart, at huspriserne blev ved med at falde og de dramatiske nedskæringer og fyringsrunder og krav om lønnedgang ikke hjalp en disse på huspriserne.

Det faktum, at spekulationsboblen i huspriser sprang, var en af krisens udlø-

Sinn Féin protest i byen Cork mandag aften, imod regeringen og EU/IMF planerne for at sende regningen fra de fallerede spekulanter til befolkningen

sende faktorer, og førend al luft er hevet ud af denne ballon, er det heller ikke muligt at gøre det samlede tab op på byggesektoren.

De første bankredningspakker blev givet med den intention at stabilisere priserne og redde en del af investeringerne hjem, men i september måtte den irske regering igen gå til folks lommer. Ud over de 25 milliarder euro, der allerede var brugt på redde Anglo Irish Bank og Allied Irish Bank, skulle der bruges yderligere ti milliarder. Budgetunderskuddet for 2010 var allerede passeret 20 procent og ville med den nye gæld vokse til et underskud på 32 pct. Herefter begyndte alarmerne at ringe rundt omkring i kreditvurderingsinstitutterne, og i de mørke korridorer i EU begyndte en plan B at tage form.

Europæiske banker ligger inde med lån på over 500 mia. dollar til irske banker, ifølge den seneste opgørelse fra Den Internationale Betalingsbank. Heraf har Storbritannien og Tyskland en andel på henholdsvis 150 og 140 mia. dollar.

Den irske centralbank anslår, at det samlede tab i den irske banksektor, inklusive for udenlandsk ejede banker, er på 85 mia. euro (634 mia. kr.).

I løbet af et par uger i oktober faldt kursen på irske statsobligationer. Ingen af

det frie markeds pengemænd var villige til at låne penge til Irland på 'normale' vilkår, og renten steg til rekordniveau i forhold til den tilsvarende rente på tyske statsobligationer. En række internationale erhvervs kunder lukkede deres konti i Irland og trak likviditet ud af banksektoren.

Det har betydet, at Den Europæiske Centralbanks (ECB) nødberedskab har stået for likviditets-tildelinger svarende til 130 mia. euro.

ECB spillede også en afgørende rolle i forhold til krisen for de irske statsobligationer. Siden foråret 2010 har ECB løbende foretaget støtteopkøb af statsobligationer fra flere økonomisk trængte eurolande – herunder bl.a. Irland – for at lægge en dæmper på krisen.

Men da udviklingen tog fart, lod ECB Irland sejle sin egen sø og stoppede disse støtteopkøb.

Herefter var det blot et spørgsmål om tid. Kan man ikke låne penge på normale markedsvilkår, kan man vælge mellem at gå konkurs eller at opsøge djævelen IMF.

'EU-solidaritet': Pression og armvridning

Mens pressionen mod den irske regering for at opgive irsk suverænitet og lade sin politik diktere af EU og IMF

voksende, fik man en økonomiprofessor fra Dublin til at sende en klar invitation gennem medierne. Colm McCarthy udtalte til avisen Sunday Independent:

Den Internationale Valutafond (IMF) kan meget vel kan blive nødt til at komme Irland til undsætning allerede til februar, hvis det kommende statsbudget "ikke formår at overbevise markedet".

Irlands finansminister, Brian Lenihan, fremlagde et nyt fireårigt budget helt i IMF's spareånd: Det nye sparemål var blevet fordoblet til 15 mia. euro (110 mia. kr.) og forhandlet på plads med EU-kommissær Olli Rehn.

"Vores udgifter og indtægter skal være nøjere afstemt. Det her er den eneste måde, vi kan sikre os den fremtidige velfærd i vores samfund på," udtalte regeringen.

De officielle ledighedstal nærmer sig 14 procent. Stort set alle immigrantarbejdere har forladt landet for længst, og mere end 100.000 af Irlands egne arbejdere forventes at søge udenlands efter arbejde i 2010.

I sidste ende satte finansministrene i eurolandene trumf på og gav Irland et par dage til at acceptere en 'hjælpepakke'. En ekspertgruppe af europæiske bankbosser blev sendt til Dublin for at klarlægge forholdene og forhandle lånet på plads.

Efter weekenden blev aftalen mødt af demonstranter på gaden og opsving på de finansielle markeder, og for første gang i mange måneder faldende irske statsrenter.

Gæld fra spekulanternes eventyr er helt efter kapitalismens krisebog blevet forvandlet til statsgæld, som det store flertal af borgere hænger på, og dernæst til statsgæld til de europæiske stormagter.

De såkaldte hjælpepakker redder imidlertid hverken Irland eller irerne eller andre lande, der er ved at gå bankrot, men skubber bare problemerne lidt ud i fremtiden.

I en udtalelse til egn konstaterede cheføkonom ved Sydbank Jacob Graven meget kontant:

"Hjælpepakken løser nemlig ikke det underliggende problem: at Irland og andre lande har så store offentlige underskud, at investorerne tvivler på, at gælden vil blive betalt tilbage. Reelt giver redningspakkerne blot de forgældede lande mulighed for at låne endnu

flere penge og gældsætte sig yderligere."

Fra oppositionen og EU-modstandens side kræves regeringens øjeblikkelige afgang og et parlamentsvalg, inden de når at underskrive lånet fra IMF og vedtage en oppefra dikteret finanslov.

Sinn Féin udtaler, at det er regeringens politik, der har kastet landet ud i økonomisk kaos, og nu vil den sælge Irlands hårdt vundne suverænitet til IMF, hvis meritter i andre lande handler om privatiseringer og arbejdsløshed. De irske fagforbund varsler social uro.

Eurokrise – dansk krise

Grækenland var det første euroland, der modtager dødshjælp, Irland er det næste. Men flere står for tur: Portugal, Spanien og andre. Gældsproblemerne har fået EU-præsident von Rompuy til at erklære, at unionen og euroen befinder sig i

en 'overlevelseskrise'.

Den danske regering overvejer at hjælpe Irland med bilaterale lån som en del af hjælpepakken til Irland, i lighed med Sverige og Storbritannien, som heller ikke er med i euroen, erklærer udenrigsminister Lene Espersen.

Samtidig advarer de danske 'økonomiske vismænd' om, at Danmark styrer mod en afgrundsdyb gæld og går samme vej som Irland. Danmark låner simpelt hen ni millioner kr. i timen, hedder det. Og derfor skal danskerne nu tvinges til at acceptere massive nyliberale 'reformer' med Irland som skræmmebillede – nedskæringer af efterlønnen, ændring af boligbeskatningen og nye offentlige nedskæringer – ifølge 'vismændene'.

Studenterprotest i Irland, 3. november

EFS fordømmer 'redningspakke'

Europæisk fagbevægelse fordømmer EU's redningspakke til Irland. Samtidig planlægges irsk fagforening protester mod EU-dikterede nedskæringer

Portugal, forsatte han og opfordrede regeringerne til at stå op imod spekulative pres fra de finansielle markeder.

En af Irlands største fagforeninger TEEU - elektrikernes fagforening advarede om at landet står overfor uroligheder, hvis den irske regering forsætter med deres planer om nedskæringer.

- Dagligdagen i Irland bliver ubærligt, når de foreslåede nedskæringer hober sig op oveni de nedskæringer på 14,5 milliarder euro, der allerede er gennemført i de seneste tre brutale budgetter, sagde formand for TEEU Eamon Devoy til det britiske dagblad The Guardian.

Det Irske LO har allerede indkaldt til demonstration mod nedskæringerne lørdag den 27. november i Dublin.

Folkebevægelsen mod EU

Den Europæiske Faglige Sammenslutning (EFS), som dækker over 80 nationale fagforeninger i Europa og over 60 millioner medlemmer, heriblandt danske LO, fordømmer den hjælpepakke fra EU og IMF, som den irske regering modvilligt har valgt at takke ja til. Den såkaldte hjælpepakke indebærer massive nedskæringer i Irland og medfører kæmpe kapitalindsprøjtninger i de irske banker.

- Jeg kan ikke kalde det for hjælp, jeg kalder det straf, sagde lederen af EFS, John Monks på et pressemøde i Lissabon, hvor han deltog i protester mod nedskæringer i Portugal.

- Alle de spekulationer, der foregår på nuværende tidspunkt er truende og ødelæggende for demokratiet og situationen i de enkelte lande, herunder

Tvangsudvist kurder sporløst forsvundet i Syrien

Mohammed Abed Atto var en af de asylsøgende syriske kurdere, der sultestrejkede foran Christiansborg. Trods stærke protester blev han udvist – og er nu forsvundet i Syrien

De internationale interesser dominerer stadig frihedsbegreber og menneskerettigheder, selv i angiveligt demokratiske lande som Danmark. Det demokrati, som mange lande praler af at have, er ofte iscenesat, forfalsket og lemlæstet, især når det gælder mennesker fra andre egne af verden.

Kurderne er fortsat ofre for europæisk ligestyldigheds politik, således at mange kurdere stadig tvangsudvises til en diktaturstat, hvor overgreb på menneskerettigheder er hverdagspraksis; dette er ingen hemmelighed, heller ikke hos toppolitikere, der ikke står tilbage for at erklære andre lande for værende en trussel for verdenssamfundet, udhulet for humanisme og demokrati – og af samme grund er de fleste NATO-lande klar til at gå i krig, men ikke desto mindre sender man politiske flygtninge tilbage til nøjagtigt de samme lande, til en

fuldstændigt ukendt skæbne i hænderne på tyranner.

Flere lande har indgået hemmelige aftaler med den syriske stat om tvangsdeportationer, hvor afviste kurdiske asylansøgere udleveres til en tyrannisk og chauvinistisk stat, der er placeret på toppen af de meste diktatoriske stater på verdensplan.

Den 15. november 2010 kl. 7.00 har de danske myndigheder således tvangsudvist den unge kurder Mohammed Abed Atto, der var tilbageholdt i mere end 20 dage inden hjemsendelsen for at garantere gennemførelsen af udrejsen.

Atto, der blev nægtet politisk asyl og fik afslag, er registreret som udlænding i sit eget hjemland, har ingen menneskelige basale rettigheder og er frataget sit syriske statsborgerskab.

Igennem en sikker kilde har vi fået oplyst, at Atto blev anholdt øjeblikkeligt efter sin ankomst til Damaskus lufthavn og var tilbageholdt i tre dage, hvorefter han blev flyttet til det såkaldte "Politiske Sikkerheds Direktorat" et ukendt sted i Syrien.

Familiemedlemmer har forgæves prøvet på at komme i kontakt med ham og er blevet mødt med afvisning og nægtet adgang til oplysninger om, hvor de har fængslet Atto; hans nuværende fysiske såvel som psykiske tilstand kan familien kun gætte på.

Som bekendt var den 28-årige Abed en af de tredive kurdere fra Syrien, der sultestrejkede i atten dage på Christiansborg Slotsplads i september måned for at stoppe tvangsudvisninger til Syrien.

Vi opfordrer derfor de danske myndigheder til at tage ansvar for egne handlinger og anerkende sine fejl i forbindelse med behandlingen af Attos og andre asylsager, samt at stoppe tvangsudvisninger til en ukendt skæbne i Syrien.

PYD-Danmark

Se interview fra kurdernes sultestrejke på KPnetTV

Faglig konference:

Social dumping: Hvad gør vi?

**Torsdag d. 2. december 2010
kl. 10.00 - 16.00**

**hos 3F Bygge-Jord og
Miljøarbejdernes Fagforening
Trekronergade 26, 2500 Valby**

Konferencen henvender sig til alle fagligt valgte og fagligt aktive på det private og det offentlige område.

FOA – klassens slemme dreng

FOA's nyligt afviklede kongres fandt sted midt i en brydningstid – på mange kanter.

Den internationale krise har raseret i de sidste to år, og Danmark med en fortsat VKO-blok ved roret har kun forværret og vedbliver med at forværre levevilkårene for arbejdere og fattige.

I dag føler hver anden social og sundhedsassistent sig truet af mulige fyringssedler.

FOA repræsenterer et flertal af de dårligst stillede på arbejdsmarkedet, i hvert fald blandt de offentligt ansatte. Medlemmerne har heller ikke haft den fornødne økonomiske modstandskraft til at tackle forringelserne. Ved sidste overenskomstfornyelse var de ude i en flere uger lang konflikt og opnåede ikke de rejste krav. Året forinden markerede de sig med en landsdækkende spontan strejke. FOA's ledelse, som ikke havde vilje eller evne til at inddrage den store sympati i befolkningen, underskrev en aftale, der kun gav krummer og viste sig at medføre et reallønsfald. Der kom ikke flere hænder til og ej heller ligeløn blandt kønnene eller for den sags skyld nogen ligelønskommission.

Det er i den situation noget af en nyser at se frem til en overenskomstfornyelse, hvor FOA's medlemmer starter med at skulle indfri en gæld til arbejdsgiverne, idet lønreguleringen på det private arbejdsmarked i perioden har været mindre end beregnet. Overenskomsten rummer nemlig en tilpasningsklausul, der justerer lønnen inden for Kommunernes Landsforenings (KL) område i forhold til udviklingen på det private område.

Forberedelsen til næste overenskomstfornyelse

Det har for FOA til næste års overenskomstfornyelse været vigtigt at få indbygget solidarisk lønudvikling som princip, hvilket konkret skulle udtrykkes ved, at lønstigningen for de flestes

FOA kongres 2010. Foto: Kommunistisk Politik

vedkommende udbetales i kronebeløb – i modsætning til en procentuel stigning, der kommer de højest lønnede til gode.

Det lykkedes ikke FOA at vinde tilslutning i OAO (Offentlig Ansattes Organisationer), som er den centrale forhandlingsorganisation (tilknyttet KTO) for de kommunalt ansatte. Man kan roligt sige, at FOA blev slagtet på det usolidariske alter: Ud af 58.000 ansatte på løntrin 17 eller derunder i kommunerne er de 48.000 medlem af FOA.

Et andet vigtigt princip for FOA er ligelønnen, som heller ikke blev besluttet som krav af OAO trods et flertal. Andre organisationer benyttede nemlig deres vetoret til at knægte disse retfærdige krav.

Allerede inden kongressen meldte FOA's formand Dennis Kristensen ud, at det må komme op til en overvejelse i FOA, hvorvidt disse holdninger skulle få til konsekvens, at FOA må trække sig fra OAO. Denne holdning lagde han også frem i sin beretning.

To fløje markerede sig

Netop dette spørgsmål fik nogle stykker op af stolene for at plædere til samling i dansk fagbevægelse, og enkelte rettede i den forbindelse direkte angreb mod formanden:

- Mon ikke det er tid til lidt selvransagelse, Dennis Kristensen? Måske er det ikke nødvendigvis de andre, der hele tiden er noget i vejen med. Måske er det dig selv, lød kritikken fra højre,

Hvert andet FOA-medlem frygter fyring

Parallelt med kongressens afholdelse kom det frem, at hvert andet medlem frygter at modtage en fyringsseddel. I marts måned svarede blot 17 procent ja til de samme spørgsmål.

I FOA forstår man medlemmernes bekymring.

- Vi har i mange år hørt folk sige, at hvis man var offentligt ansat, så var man ansat på livstid. Men den myte må efterhånden være godt og grundigt aflivet, udtaler Dennis Kristensen og fortsætter:

- De seneste beregninger fra AERådet viser eksempelvis, at der til næste år skal fyres 17.000 i stat, regi-

oner og kommuner – så det med, at man som offentligt ansat er tryk i sin ansættelse, holder ikke.

Det er ikke mindst FOA-ansatte, der oplevet kniven. I det seneste år er der blevet 956 færre sosu-arbejdspladser i regionerne, mens akademikerne er steget med 6 pct. svarende til 284 flere ansatte.

FOA-formanden protesterer:

- Det er helt uacceptabelt, at regionerne tillader, at deres økonomiske problemer udnyttes som et skalkeskjul for at forsøge at gøre kål på en velkvalificeret plejegruppe, som hospitalerne har et oplagt behov for at råde over.

der tydeligt smagte af en koordineret aktion fra den konservativt etablerede socialdemokratiske fløj. Der var ved disse indlæg markante klapsalver.

Forbundet fik til gengæld også kritik fra venstre, hvilket mest markant kom til udtryk fra næstformand i LFS-gruppen Jan Hoby, der fastslog, at kasinokapitalisterne vil lægge krisens byrder på vore skuldre, men på den anden side har krisen også vist fagbevægelsens svagheder:

- Krisen aftegner også klart en fagbevægelse i krise. Lederne vil ikke handle. I stedet blev velfærdsbevægelsen svigtet. Socialdemokratiets og SF's "Fair løsning" dur ikke. I stedet for 12

mere om dagen skal vi arbejde 24 minutter mindre!

Ikke mindst kritikken af "Fair løsning" vakte bifald og begejstring blandt de små 600 delegerede.

Fair løsning

Formand Dennis Kristensen lagde i sin beretning en betydelig vægt på at tage afstand til VK-regeringen og dens politik. Årene inden finanskrisen blev ramrende kaldt for Grådighedens årti, og skattepolitikken og de adskillige skattelettelser til de rige fik deres velfortjente hug.

Tonen fik en helt anderledes lyd, da

han nåede til oppositionens platform, "Fair løsning":

"Det er helt rigtigt tænkt, at Danmark skal arbejde sig ud af krisen frem for at spare den offentlige sektor halvt ihjel," fastslog formanden.

Dennis Kristensen bakkede op om de "gode takter", men reserverede sig en kritik, han kaldte for en "systemfejl":

"Jeg vil ikke kunne forklare 37 FOA-medlemmer på en kommunal arbejdsplads, at der godt nok samlet set (som følge af "Fair løsnings" vækstplan for den offentlige sektor, red.) bliver flere ansatte i den offentlige sektor, men at den første stilling, der bliver ledig på deres arbejdsplads, bliver nedlagt, fordi de 37 nu leverer flere arbejdstimer."

"38 timers arbejdsuge er ikke interessant, og det er en samling af det samme antal arbejdstimer på den enkelte arbejdsplads heller ikke."

Den alternative vej

FOA-formanden vaklede ikke, når det gjaldt om at angribe skattestoppet:

"Skattestoppet i regeringens version var en del af drivkraften bag Grådighedens årti. Vinderne var først og fremmest boligejerne, og denne enorme omfordeling var med til at øge uligheden i det danske samfund."

Dennis Kristensen mener, at ny vækst skal bære Danmark ud af krisen. Der er mistet 200.000 arbejdspladser, så der er god grund til at gennemtænke alternative arbejdspladser. Her har han fundet de vise sten:

"Det handler om den internationale topplacering, vi har i undersøgelser af velfærd, lighed og lykke. Det kunne sammenfattes til begrebet livskvalitet. Hvorfor ikke tænke livskvalitet ind som et vækstpotentiale?" spørger formanden.

Uanset alternative rummede beretningen rigtig god tid og plads til et forsvaret af efterlønnen. Der blev givet indtryk af, at her stod FOA og forbundsformanden fast: *Fingrene væk fra efterlønsordningen!*

Dog åbnede han en mindre sprække:

"Hvis der skal være en diskussion om efterlønnens fremtid, så må det nødvendigvis alene blive en diskussion om, hvorvidt de velstillede ønsker helt

FOA-kongres: Solidariteten er i krise

Solidariteten har det deprimerende dårligt i øjeblikket, mener FOA. I beretningen på FOA's kongres, der åbnede i Odense onsdag formiddag, kaldte forbundsformand Dennis Kristensen det for "deprimerende" og "flovt," at LO-fagbevægelsen ikke længere kan enes om at føre solidarisk lønpolitik

mende år skal bruges til at gøre op med den kønsbestemte uligeløn, sagde Dennis Kristensen i beretningen. Han nævnte, at FOA er til-

freds med kompromiset i KTO, når det gælder vilkårene for tryghed ved kommende afskedigelser i kommunerne.

- Men LO's adelsmærke har altid været beskyttelsen af de svage. Det adelsmærke kendetegner ikke længere samspillet mellem LO-forbundene, sagde Dennis Kristensen med henvisning til den historiske kendsgerning, da forbund, der repræsenterer et mindretal af kommunalt ansatte i LO-kredsen, forleden accepterede de højt-lønnedes kompromisforslag, der har betydning for flertallet af LO-medlemmer.

Dennis Kristensen kaldte det i sin beretning for "en besynderlig situation", at lønmodtagersiden, kun få måneder efter lønkommissionen dokumenterede den manglende ligeløn i Danmark, helt har fravalgt at stille krav om et ligelønsprojekt, der ad åre kan skabe mere ligeløn herhjemme.

FOA har op til forårets kommende overenskomstforhandlinger foreslået, at der vises solidaritet på tre fronter.

Dels med de flere tusinde de offentligt ansatte, der snart får en fyreseddel i kommuner og regioner.

Dels med de lavest lønnede offentlige ansatte, der får særdeles svært ved at bevare reallønnen ved de kommende overenskomstforhandlinger til foråret.

Og dels når det gælder de kønsbestemte lønforskelle, der stadig betyder, at kvinderne mangler 18 procent i at opnå ligeløn.

- Det er deprimerende, at vi ikke på LO-siden er enige om i en krisetid at føre solidarisk lønpolitik. Og det er ubehageligt, grænsende til det direkte flove, at vi ikke er enige om, at overenskomstforhandlingerne i de kom-

at blive fritaget muligheden for at gå på efterløn.”

Klassens frække dreng

Kongressen afspejlede et forbund, hvis holdninger målt i forhold til de større forbund i Danmark helt klart tegner en venstreprofil. Det kommer blandt andet til udtryk ved, at forbundsledelsen er med til at sætte gang i eller bakker op om mange medlemsaktiviteter, der synliggør medlemmernes problemer og kamp for bedre forhold.

FOA er ganske enkelt det forbund, der i de sidste fire år har formået at præge gadebilledet mest. Hvem husker ikke SOSU'ernes gule veste og røde hænder med påskriften ”Flere hænder”, som selvfølgelig gjorde sig tydeligt gældende ved deres overenskomstkonflikt i foråret 2008, men som siden ved masser af lejligheder er blevet trukket ud af stalden? Sammen med 3F, som synes at have tabt tempo, udgør de venstrekanten i LO – i hvert blandt de tunge drenge.

Faktaboks FOA, Fag Og Arbejde

På førstedagen af kongressen deltog 592 delegerede.

Forbundet er med 200.367 medlemmer blandt Danmarks største.

Forbundet består af flere forskellige afdelinger:

SOSU; primært social- og sundhedsassistenter (114.897)

Pædagogisk; primært PMF'ere og LFS'ere (54.013)

Kost-service; heriblandt køkkenpersonale på institutionerne (16.154)

Teknik-service; (10.933)

Samt 4.370 medlemmer uden for sektorerne

Ingen smalhals i Nordea

I efteråret 2008 ramte den globale økonomi muren. Den gik mildest totalt sukkerkold. I mange år forinden var den blevet pumpet med kunstige stimuli. Ejendomspriserne var bevidst – via den offentlige vurdering – skruet voldsomt og fuldstændigt uholdbart i vejret. Jorden og fast ejendom modsvarede ganske enkelt ikke de oppumpede priser. Formålet var at kanalisere kapital i lommerne på forbrugerne, fordi producenterne i flere år ellers havde kunnet lægge varerne til oplagring. Konflikten mellem den manglende købekraft og overproduktionen blev udskudt ved hjælp af forbrugernes låneoptag med ejendommen som pant. Økonomer har i bakspejlet kaldt det for en overophedet økonomi.

Mens det stod på, beroligede politikerne boligejerne – som retteligt burde hedde kreditejerne (men det begreb anerkender mit amerikanske Windows-staveprogram ikke) – med, at det hele går ufatteligt godt. Bankerne bugnede af kapital, hvorfor de flittigt forsøgte at prakke enhver kunde et lån på halsen. Der blev set stort på kreditværdigheden. Det var vigtigt at få den døde i arbejde: Den skulle yngle.

Min bonussøn Dan, som allerede var i besiddelse af en mindre halvandetværelses andelslejlighed, fik tilbudt en rummelig treværelses andelslejlighed – med mulighed for familieførøgelse – til en fornuftig penge. Han var lun på den, og banken sagde god for det uden at blinke.

Så indtraf efteråret 2008. Det blev kaldt for boligkrise, finanskrise med meget mere. Kapitalens krise har det som det kære barn. Karl Marx dukkede jævnlige op i spalterne i de borgerlige sprøjter. Dan havde derfor svært ved at få skilt sig af med sin halvandetværelses. Danske Bank var ved at få erklæret ham insolvent – personlig konkurs.

I den efterfølgende tid afdækkede pressen årsagen til krisen:

Det var forbrugerne, der havde

været egoistiske. De havde jo simpelthen brugt flere penge, end de havde dækning for. Må vi bede om lidt økonomisk pli fremover, dikterede de.

Imens holdt politikerne hånden over bankerne, som er det allerhelligste. Disse institutioner er kapitalens blodomløb, som samtidig besidder en vampyrs behov og evne. Uden disse magtcentre dør det økonomiske og dermed politiske system ud. *Og det kan vi jo ikke have, vel?*

Der blev derfor vedtaget bankpakke I, II og for nogle nationers vedkommende III. Finansieringen forekom ved reallønstilbagegang, udsættelse af pensionsalderen og angreb på den sociale sektor over en bred bank. Noget tyder på, at bankerne er kommet på fode igen.

Min svoger Lars var i hvert fald for en måneds tid siden blevet kaldt til samtale af sin bankrådgiver i Nordea Bank, som er en af de allerypperste moppedrenge i Norden.

- Det drejer sig blot om et lille eftersyn, erklærede hans kvindelige rådgiver med et indsmigrende smil.

Da aktiverne var blevet gennemgået grundigt, forekom konklusionen Lars meget nærliggende: Der var ikke meget plads i økonomien. Lars kunne ikke trække i spenderbukserne – og havde for så vidt heller ikke det store behov. Han bor tæt på sin arbejdsplads og har det fint med at cykle frem og tilbage. Han er lige rundet de 50, og tilværelsens udgifter har fundet et naturligt leje, som hans ufaglærte løn lige kan oppebære. Det naturlige leje indebærer ganske vist, at han for nylig var tvunget til at stoppe med at ryge, som ellers var en af hans få fornøjelser. Det var rådgiveren, Nordea og resten af bankverdenen sandsynligvis imidlertid ikke enig i:

- Hvad med et billån? foreslog hun.

Reno

Fotos:
Kommunistisk
Politik

Mod nyliberalisme og terrorkrig – for revolution og socialisme

10 år med Arbejderpartiet Kommunisterne

Troels Riis Larsen

APKs første 10 år blev den 20. november markeret med en vellykket og velbesøgt partikonference og jubilæumsfest i København. Partimedlemmer, gamle medkæmpere, venner, nye sympatisører, unge fra DKU var med til at fejre det marxistisk-leninistiske partis første 10 år. Fejre at det har stået fast og kæmpet hele vejen gennem et årti, der i Danmark ikke mindst har været tegnet af Foghs 'systemskifte' og internationalt af Bushs endeløse terrorkrig.

Begge dele fortsætter som bekendt og bliver tilmed forstærket under den nuværende globale økonomiske krise, som hærger kloden og sætter en tyk streg under, at det kapitalistiske samfund ikke tilbyder en fremtid og heller ikke selv har nogen.

10 års-konferencen analyserede det nyliberale systemskifte i Danmark i dets forskellige aspekter og i den dystre internatio-

Ali Sufi

nale situation. Den satte også fokus på modstanden i arbejderklassen og ungdommen, som APK har været en vigtig del af, og ikke mindst på erfaringer og problemer ved opbygningen af det kommunistiske parti for det 21. århundrede, det vigtigste redskab for revolutionen og socialismen.

Oplæg fra konferencen vil blive bragt i Kommunistisk Politik.

Det blev fulgt op af en aften i rigtig godt selskab, fuld af revolutionær optimisme, med herlig festmad, inspirerende taler og fornem revolutionær kultur. Mange kom med gaver til partiet.

Men det var også en fest med alvor: Mariam fra PFLP fortalte om palæsti-

nensernes situation og kamp, med det indespærrede Gaza og kvindernes vilkår i centrum og understregede betydningen og nødvendigheden af at forstærke den internationale solidaritet, bryde blokaden og udvikle en effektiv boykot af det zionistiske Israel.

APKs talsmand Troels Riis Larsen holdt aftenens festtale, hvor han fremhævede partiets evne til at anvende den revolutionære teori og forbinde den med en revolutionær praksis, blandt andet med et eksempel fra starten af årtiet:

”I en tid, hvor store dele af venstrefløjen forkastede forståelsen af imperialismen, fastholdt APK betydningen af statens rolle som støtte for de store monopoler...

Plamenco Passion

Men ikke alene var vores analyser skarpe, vores partis massive indsats på trods af størrelsen, betød at vi blev en vigtig del af den nye antikrigsbevægelse. Vores fokus var hele tiden rettet mod imperialismens forbydelser og APK var en afgørende faktor i at holde antikrigsbevægelsen i live ... Vores arbejde i samarbejde med gode kammerater i antikrigsbevægelsen var med til at sikre, at også den danske befolkning tog massivt del i protesten mod Irak-krigen i begyndelsen af 2003. Og efterfølgende viste en af vores kammerater verden, at vores statsminister havde blod på hænderne...”

Viljen til at støtte partiet også økonomisk blev understreget ved indsamling

Mariam Abudaqa, Gaza

og et lotteri, hvis hovedpræmier var to værker, skænket af tegneren Ib Spang Olsen, hvis herlige billeder også sælges i Oktober bogbutikkerne.

Og så var der fest med fed og flammande flamenco-musik med Pepita og Poul Jacek Knudsen fra

Flamenco Passion, der blev efterfulgt af rapperen Ali Sufi med venner, der er ved at skabe sig et navn med sine kloge og også poetiske tekster om livet som 'anden etnisk' i Danmark: Hans Barndommens Gade trækker både tråde tilbage til et arbejder-Danmark, der var en gang, og det der er der nu, som vil omskabe alt det trætte og borgerligt forfaldne og give det en ny fremtid – under revolutionens fane.

Stjernekrig: USA og NATOs 'strategiske forsvarsinitiativ'

Af Rick Rozoff

NATO-topmødet i Lissabon den 19.-20. november vedtog en 'ny strategi', hvor alliancen proklamerede sig som en 'global militærstyrke', med NATO-eksperten og -modstanderen Rick Rozoffs ord.

En væsentlig side af den ny strategi er skabelsen af et missilskjold, der skal beskytte Luxembourg og Island mod iranske og nordkoreanske missiler. I realiteten er stjernekrig sat på dagsordenen, som Rick Rozoff beskriver i denne artikel, der også holder efter topmødet

Om ganske kort tid samles NATO til topmøde i Lissabon, Portugal, med stats- og regeringsoverhoveder (præsidenter og statsministre) fra de 28 lande til stede.

På topmødet vil verdens eneste militærblok tiltræde sit nye 'Strategiske Koncept', det første siden 1999 og således det første for det 21. århundrede – en doktrin, som formaliserer NATO's rolle som international militærstyrke, som sikkerhedsstyrke og politisk styrke og som en rival til FN i den henseende.

Hovedemnerne på Lissabon-dagsordenen er krigen i Afghanistan, NATO's første væbnede konflikt uden for Europa og den første landkrigsoperation i dens historie; det er lanceringen af et kontinentdækkende missilforsvarssystem for Europa, som er underlagt USA's globale missilskjold; det er en tilsvarende cyberkrigs-operation, der bygger på initiativer som NATO's cyberforsvarscenter i Estland og er underordnet Pentagons nye cyberkommando; det er bevarelse af hundredvis

af amerikanske atombomber på flybaser i fem europæiske lande; og det er mangfoldige nye roller og missioner, som spænder fra afpatruljeringen af strategiske søruter med krigsskibe til at beskytte NATO-medlemsstaternes energiinteresser i alle dele af verden.

Som illustration af den amerikansk dominerede militæralliances stadig mere omfattende virkefelt vil ledere fra forskellige af NATO's 'partnerskabsnationer' også deltage på Lissabon-topmødet, især i lyset af den afghanske krig, hvor der for øjeblikket er over 140.000 soldater fra USA og næsten 50 andre lande, som fungerer under ISAF, NATO's Internationale Sikkerheds- og Bistandsstyrke.

Det inkluderer deltagere fra NATO's Partnerskab for Fred-program i Europa og Asien: Armenien, Aserbajdsjan, Bosnien, Finland, Georgien, Hviderusland, Irland, Moldova, Kasakhstan, Kirgisistan, Makedonien, Malta, Montenegro, Schweiz, Serbien, Sverige, Tadsjikistan, Turkmenistan, Ukraine, Usbekistan og Østrig.

Endvidere Middelhavs-dialogen i Afrika og Mellemøsten: Algeriet, Israel, Jordan, Mauretanien, Marokko, Tunesien og Ægypten.

Istanbul-Samarbejds-Initiativet i Den Persiske Golf: Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi-Arabien og De Forenede Arabiske Emirater.

Allierede Kontaktlande i Østasien og det sydlige Stillehav: Australien, Japan, New Zealand og Sydkorea.

NATO-Rusland-Rådet: Præsident Dmitrij Medvedev er det første russiske statsoverhoved, der deltager i et NATO-topmøde.

De militære kommandanters Treparts-kommission bestående af NATO, Afghanistan og Pakistan.

Officielle troppebidragende nationer (TNC) til NATO's ISAF, som ikke er med i nogen af ovennævnte kategorier: Malaysia, Mongoliet, Singapore og Tonga. Colombia har også givet tilsagn om tropper, og lande som Bangladesh bliver presset til det samme.

De 28 NATO-medlemslande med partnere, som er opregnet her, tæller i alt 75 nationer, næsten 40 % af de 192 medlemmer af FN. Det er det 21. århundredes NATO: Historiens første globale militæralliance, som har militærstyrker – tropper, udstyr, krigsfly og krigsskibe – udstationeret uden for sine medlemsstaters territorier på tre kontinenter: I Sydøsteuropa, Central- og Sydasiens og Nordøstafrika. Titals om ikke snesevis af afrikanske nationer udvikler forbindelser til NATO i parløb med den nye amerikanske Afrika-kommando, som blev skabt af USA's Europa-kommando, hvis militære øverstbefalende også er øverstbefalende for NATO i Europa.

På tærsklen til sidste års NATO-topmøde i Strasbourg, Frankrig, og Kehl, Tyskland, annoncerede den franske præsident Nicolas Sarkozy, at han førte sit land tilbage i NATO's militære kommandostruktur, som hans forgænger Charles de Gaulle havde trukket landet ud af i 1966.

Frankrigs fulde reintegration er symbolsk for NATO's indlemmelse af næsten alle europæiske lande som fulde medlemmer og kandidater med stadig mere omfattende partnerskabs-aftaler. Partnerskab for Fred, individuelle partnerskabs-handlingsplaner, medlems-handlingsplaner og nations-specifikke årlige nationale programmer.

Af de 44 europæiske nationer, der er medlemmer af FN (med undtagelse af mikrostater og iberegnet staterne i Sydkaukasus), er kun et enkelt, nemlig Cypern, ikke NATO-medlem eller partner, men den cypriotiske regering er under pres fra konservative oppositionspartier for at gå med i Partnerskab for Fred. Kun seks ud af disse 44 nationer har ikke forsynet NATO med soldater til mission ISAF i Afghanistan: Malta, Cypern, Hviderusland, Moldova, Rusland og Serbien.

Da Frankrig igen gik med i NATO's integrerede militærkommando, blev det belønnet med to topmilitærposter: Generaløjntant Philippe Stoltz blev udnævnt til kommandør for Allied Joint

Force Command Lisbon, den ene af NATO's tre operationelle kommandoer, og luftvåbengeneral Stéphane Abrial blev chef for Allied Command Transformation (ACT) i Norfolk i Virginia, en af NATO's to strategiske kommandoer. Den anden er Allied Command Operations i Europa ved NATO-hovedkvarteret i Belgien. Abrial er den første ikke-amerikaner, der leder ACT i de syv år, det har eksisteret.

På Halifax Internationale SikkerhedsForum i Nova Scotia i Canada den 5.-7. november gentog general Abrial NATO's holdning til at bevare amerikanske atomvåben i Europa i vendinger, der var identiske med nylige kommentarer fra NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen og USA's udenrigsminister Hillary Clinton. ACT-kommandøren udtalte:

"Så længe der er atomvåben i verden, vil alliancen bevare atomvåben."

I sidste måned "gik Clinton ud mod forslag om fjerne alliansens 200 tilbageblevne taktiske atomvåben fra Europa, så længe der eksisterer atomvåben".

Praktisk talt samtidig sagde Rasmussen: *"Anti-missilforsvarssystemet komplementerer den atomare afskrækkelse. Det er ikke en erstatning for det."*

Og i sidste måned gav den tyske kansler Angela Merkel, hvis nation ellers fremstilles som talsmand for at fjerne amerikanske atomvåben fra Europa, også fra hendes eget land, grønt lys for deres bibeholdelse, da hun udtalte: *"Så længe der er atomvåben i verden, så er vi nødt til at have disse muligheder, som NATO siger."*

4. november mødtes Rasmussen med den britiske statsminister David Cameron i London, to dage efter at en banebrydende britisk-fransk traktat blev underskrevet om "at skabe en fælles militærstyrke og dele atomare testfaciliteter og flytransport".

Det er ingen ubetydelig udvikling, da "Storbritannien og Frankrig tilsammen står for 50 % af Europas operationelle militære kapacitet, 45 % af de militære udgifter og 70 % af den forskning og udvikling, der er afgørende for at udkæmpe fremtidens krige".

I en ledende artikel, der gik i tryk, før aftalen blev underskrevet, erklærede den britiske forsvarsminister Liam Fox: *"Der er mange grunde til, at dette sam-*

arbejde er fornuftigt. Vi er Europas to eneste atommagter!"

Faktisk er der en anden nation i Europa med atomvåben, den eneste, som ikke er medlem af NATO, det land, som det atomare våben missilskjold er rettet mod, nemlig Rusland.

Fox fortsatte med at prale af, at Storbritannien og Frankrig "har de to største militærbudgetter i Europa og er de eneste to europæiske lande med en reel og omfattende militær udrykningskapacitet".

"Siden præsident Sarkozy tiltrådte sit embede, har vi med fornyet energi oplevet et forsøg på at bringe Europa og Amerika tættere sammen i partnerskab og samarbejde, og en fast beslutning på at bringe Frankrig dybere ind i NATO, hvor mange af os mener, landet naturligt hører hjemme... Det franske transportfly Charles de Gaulle, med en britisk forbindelsesofficer allerede om bord, vil snart komme til Det Indiske Ocean for at forsyne NATO med større luftstyrke i Afghanistan."

Den 19.-20. november i Lissabon vil NATO fastholde sin stilling m.h.t. USA's atomvåben, der findes på NATO-flybaser i Belgien, Tyskland, Italien, Holland og Tyrkiet, som blev fastslået i det eneste 'Strategiske Koncept' for 11 år siden: *"Den vigtigste garanti for sikkerheden for de allierede tilkommer alliansens strategiske atomslagstyrker, især USA's. Storbritanniens og Frankrigs uafhængige atomstyrker, som har deres egen afskrækkende rolle, bidrager til de allieredes samlede afskrækkelsesformåen og sikkerhed."*

Der er mellem 200 og 350 atombomber i de fem ovennævnte lande, og som

led i det, som skiftevis kaldes byrdefordeling og atomdeling, er det, selvom de teknisk set ejes af USA, overladt til værtsnationerne at fremføre dem fra deres egne bombefly. Dette arrangement er en topmålet krænkelse af Ikke-spredningsaftalen om Atomvåben, som lyder: *"Enhver atomvåbenmagt, der indgår aftalen, forpligter sig til ikke at overføre atomvåben eller andre eksplosive atomanordninger, eller kontrol over sådanne våben eller eksplosiver, til nogen som helst modtagende part, hverken direkte eller indirekte ..."*

Oven i de amerikanske atomvåben opmagasineret på NATO-baser – i tilfældet Tyrkiet i et land, som grænser op til Iran og Syrien, og som kun er adskilt fra Rusland af enten Georgien eller Aserbajdsjan – vurderes Frankrig at besidde godt 300 atomspræghoveder og UK 225. Der kan være helt op til 900 atomvåben i Europa under NATO-magters kontrol.

Lissabon-topmødet vil derudover yderligere forpligte NATO til træning af afghansk militær og sikkerhedsstyrker til angiveligt at tage kontrol over krigen

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

i deres land inden for de næste fire eller fem år, skønt antallet af amerikanske og NATO-soldater er rekordhøjt og der stadig ankommer flere troppekontingenter, men den vigtigste beslutning, der vil blive formaliseret i Portugal, er underordningen af hele Europa under et amerikansk globalt missilforsvarssystem.

I maj sikrede Pentagon sig den første længevarende opstilling af antiballistiske missiler i Europa, et Patriot Advanced Capability-3 batteri i Moraq, Polen, ca. 55 km fra russisk territorium. Rumænien og Bulgarien accepterede i februar at tillade amerikanerne at basere missilskjoldskomponenter på deres jord, en landbaseret tilpasning af Standard Missile-3 (SM-3) i Rumænien, komplementeret med et missilradaranlæg i Bulgarien. Polen har også sagt ja til at huse SM-3'ere, som er anti-satellit-så vel som anti-ballistiske missiler.

USA's viceminister for Våbenkontrol og Internationale Sikkerhedsaffærer, Ellen Tauscher, slår til lyd for et missilskjoldsradaranlæg i Tjekkiet, og NATO-chef Rasmussen bekræftede det, da han 1. november blev spurgt, om man ville inkorporere en radarfacilitet i byen Mukatjevo i Ukraine i NATO's missilsystem:

"Jeg mener, at denne invitation skal stå åben for vores europæisk-atlantiske partnere, så det er også en invitation til Ukraine, hvis Ukraine ønsker det."

På trods af en panikagtig slåen på tromme om ikke-eksisterende trusler mod Europa (mod hele Europa, så langt mod vest som til de britiske øer), som skulle komme fra Den Persiske Golf og Den Koreanske Halvø, så er USA's og NATO's planer for de nye missiler, bortset fra mindre støttefaciliteter i Storbritannien, Norge og Grønland, fokuseret på Østeuropa, fra Det Baltiske Hav til Sortehavet langs Ruslands grænse mod vest.

Men hovedvægten i de seneste diskussioner og kontroverser om NATO's samarbejde med den europæiske, og mere end blot den europæiske, del af USA's globale missilskjoldplaner, vedrører Tyrkiet.

Kommentarer fra kilder i landet og i nabolandene har advaret om, at en opstilling af antimissil-systemelementer i Tyrkiet vil få utallige negative og

endog farlige konsekvenser.

Presset mod Ankara fra USA og NATO, der understreger NATO-forpligtelserne, er udformet til at opnå adskillige geopolitiske formål, som intet har at gøre med påståede missiltrusler fra Iran, Syrien eller – endnu mere absurd – Nordkorea.

Tyrkiet presses til at genoptage den rolle, man spillede i anden halvdel af det sidste århundrede, som den østligste og sydligste udpost for NATO. Som Vestens militære spydspids imod Sovjetunionen (senere Rusland) mod nord, og imod Mellemøsten mod syd og øst, med placeringen af NATO-fly og atomvåben til mulig brug i disse tre retninger.

Tyrkiet har i de senere år forbedret de statslige forbindelser og endda skabt sikkerhedsbånd med Iran, Rusland og Syrien. At tilslutte sig Washingtons og Bruxelles' missilskjoldsprogram vil true – og har til hensigt at sabotere – disse spirende partnerskaber.

Oven i den foreslåede indvielse af missilforsvars-anlæg i Rumænien og Bulgarien, der er Tyrkiets naboer ved Sortehavet, åbnede Pentagon for to år siden en missilforsvars-radarbase (Forward-Based X-Band Radar) i Israel, der blev ledsaget af udstationeringen af de første udenlandske soldater, godt 100 militærpersoner, i dette lands historie.

Washington planlægger dertil at udvide salget af anti-ballistiske missiler til amerikanske og NATO-partnere i Den Persiske Golf – Bahrain, Kuwait, Qatar, Saudi Arabien og De Forenede Arabiske Emirater – som del af en våbenpakke på 12,3 milliarder dollars, der er uden fortilfælde. De fem lande er blevet udstyret med eller vil modtage amerikanske anti-ballistiske missiler, som rangerer fra korttrækkende Patriot Advanced Capability-3 til mellemlangtrækkende Standard Missile-3 til mellemdistance Terminal High Altitude Area Defense-missiler.

USA har også anbragt skibsbaserede SM 3'ere i det østlige Middelhav og Den Persiske Golf og har planer om at skaffe sig og opgradere landbaserede faciliteter i det sydlige Kaukasus.

Tyrkiet er et nøgleled med hensyn til at konsolidere et potentiel *first-strike*-anti-missilsystem fra Østersøen til Det Kaspiske Hav, fra Det Røde Hav til Den Persiske Golf.

Med komplementære opstillinger i Østen – Japan, Sydkorea, Australien, Taiwan og Alaska, både på hovedlandet og ø-gruppen Aleuterne – og i Det Arktiske Ocean, som præsidentens nationale sikkerheds-direktiv 66 fra 9. januar 2009 fastlagde som et område, der var udset til forsvarsforanstaltninger, såvel som luftbårne laser og rumbaserede missilskjoldselementer, planlægger USA at konstruere en uigennemtrængelig missilkuppel i sammenhæng med cyberkrigsførelse og øjeblikkelig global angrebskapacitet (Prompt Global Strike capabilities), der vil gøre det usårligt over for gengældelsesangreb. Man vil også omringe hjertet af Eurasiens hjerte, ikke kun Nordkorea, men Rusland, Iran og Kina med et lagdelt system af antiballistiske missiler.

En nylig kommentar i den russiske presse lød sådan:

"Tilslutter Tyrkiet sig USA's og NATOs missilforsvarsplaner, vil kun få betvivle, at Washington vil anlægge et stortilet, langtrækkende missilforsvars-system med mange niveauer. Polen, Tjekkiet, Bulgarien og Rumænien har allerede udtrykt, at de var parat til at blive del af dette. Utvivlsomt er en magtfuld 'anti-missil-paraply' af denne slags unødvendig for at afvise en imaginær trussel fra Iran. Samtidig er Iran endnu ikke i besiddelse af ballistiske missiler."

"Mange (alle) militære og politiske eksperter i Rusland er kommet til den konklusion, at ved at bygge et sådant system søger USA at sætte Ruslands missilpotentiale ud af kraft ved at udstationere missilforsvarsbaser langs hele det russiske territoriums længde. Washingtons mål er et globalt missilforsvarsskjold, hvoraf nogle elementer allerede er anlagt i Fjernøsten, i Det Indiske Ocean og i de nordlige have."

Den tidligere øverstbefalende for de russiske væbnede styrker Leonid Ivasjov advarede for nylig om, at denne yderligere udvidelse af USA's missilskjoldprogram i NATO-regi har som mål at *"neutralisere Ruslands atommissil-potentiale"*.

"Vi har ingen anden magt, bortset fra netop atommissil-kapaciteten, til at beskytte blot en enkelt del af vort territorium."

Partikonference: APK 10 år

Miljøkrise, klimakrise og revolution

FN's miljøkonference COP16 finder sted i Mexico den 29. november-10. december, et år efter fiaskoen i København. Det følgende er et uddrag fra et af oplæggene ved partikonferencen i forbindelse med APK's tiårsmarkering.

Den nuværende generation af unge – i Danmark, i EU, globalt – har i løbet af dette århundredes første nyliberale årti fået syn for sagn om kapitalismens og imperialismens dårligdomme og rådendskab. Imperialismen og dens 'ny verdensorden' lovede som bekendt med de kontrarevolutionære omvæltninger i 1989-91 global fred og fremgang med kapitalismens 'endegyldige sejr' og 'historiens afslutning'. Men den viste i stedet straks sit utilslørede røveransigt med den imperialistiske globalisering og den internationale nyliberale offensiv. I det 21. århundredes første årti er det for alvor blevet understreget, at imperialismen betyder krig – *permanent krig – og politisk reaktion over hele linjen*. Vi har også set, at det kapitalistiske system er *ude af stand til at overvinde sine kriser og bringe social fremgang på globalt plan*. Det eksisterer tværtimod kun i kraft af masseelendighed på den ene pol og obskøn rigdom på den anden.

I de imperialistiske lande står den ny og allerede forgældede ungdomsgeneration for første gang over for en situation, hvor dens levevilkår vil blive ringere end forældregenerationens.

Den nuværende generation af unge på globalt plan står med andre ord over for kapitalens dystre fremtidsudsigter, men også med muligheden for og en voksende forståelse for nødvendigheden af at skabe et andet samfund, for revolutionen og socialismen. Den oplever revolutionære tider.

Socialismens nødvendighed og nødvendigheden af en arbejderrevolution og oprettelsen af arbejderklassens stats-

Foto: aarhuskunstakademi.dk

magt – proletariatets diktatur – betinges af alle sider ved kapitalismen og af imperialismens *almene krise*. Kun revolution og socialisme vil stoppe de imperialistiske krige og sætte borger-skabet, fascismen og reaktionen på porten. Det vil til gavn for alle konfiskere milliardærtvenenes ejendom og socialisere produktionsmidlerne – i stedet for som nu, hvor profitten privatiseres og spekulanternes tab socialiseres med gæld og bankerot for folkene som følge, som vi har set det i Island, Grækenland og nu Irland.

Kun arbejderklassens sociale revolution kan skabe et samfund, hvor produktionen tilrettelægges for at opfylde menneskenes behov og ikke for profittens skyld, et samfund, der organiseres på national basis, men er internationalistisk og solidarisk i sin karakter.

Vi har også for alvor i dette årti, der snart er forbi, konstateret, at *et nyt træk har føjet sig imperialismens almene krise*. Rovdriften på miljø og natur har nået et punkt, hvor klimaødelæggelserne truer menneskeheden fremtid. Og vi ser, hvordan imperialismen reelt står magtesløs over for krisen, som det blev demonstreret med COP15 og vil blive det igen med COP16 i Mexico.

Det er profitstyringen, den kapitalistiske økonomis planløshed og imperialismens rovdrift, der har skabt den økologiske krise og klimakrisen, som den nuværende måde at organisere produktion og samfund på både lokalt og globalt plan er ude af stand til at løse.

Det grundlæggende problem ligger ikke i det ene eller andet delelement eller aspekt ved krisen eller ved produktionen. Det er simpelthen *den kapitalistiske produktion i sig selv*, som har fået verden ind i en vækstfælde, hvor den ikke kan tage de skridt på nationalt og globalt plan, som er nødvendige for fuldstændigt at ændre retning. Det vil sige i retning af at lægge produktion og forbrug om til global bæredygtighed uden at give afkald på de teknologiske fremskridt, men benytte dem i samfundets og ikke profittens tjeneste.

For at bremse den globale opvarmning har man regnet ud, at den samlede udledning af CO₂ skal være halveret i 2050 i forhold til vores århundredes begyndelse. Det er en vigtig målsætning, men utopisk under kapitalismen. Og det er blot et enkelt aspekt ved den globale økologiske krise, klimakrisen og miljøkrisen, om end et meget vigtigt aspekt.

De 'teknologiske løsninger' holder ikke hele vejen, og deres anvendelse i kapitalistiske samfund kan medføre, at der kommer nye problemer til, uden at de eksisterende bliver løst. Overgang til biobrændsel er et eksempel. Et andet er, at de fleste 'energibesparende' forbrugsgoder, der er lidt mindre forurenende i drift, meget ofte erstatter fungerende apparater, og produktionen af nyt i sig selv forurener langt mere end de gamle apparaters fortsatte brug og drift, til de er slidt ned. Udskiftning af køleskabe og andre hvidevarer eller skift fra gamle fjernsyn til fladskærme og stadig større modeller af sidstnævnte kunne også nævnes. Det er mest en ny kapitalistisk fidus: *Brug og smid væk – med god grøn samvittighed*.

Der eksisterer en gigantisk – og reelt overflødig – produktion af varer og tjenesteydelser, af hvad der engang kaldtes luksus. En del af det er en

'internationaliseret livsstil' med høj forureningsgrad og højt ressourceforbrug. Den er selvfølgelig tilgængelig for overklassen, men også til en vis grad for nogle småborgerlige lag og de bedst stillede dele af arbejderklassen i de imperialistiske lande – men ikke for flertallet i disse, og slet ikke for den gigantiske ludfattige verdensbefolkning.

Den globaliserede imperialistiske produktion i sig selv med dens internationale arbejdsdeling, der producerer varerne, hvor arbejdskraften er billigst og kan udbyttes maksimalt – p.t. blandt andet i Kina – er en global CO₂-forurener, ikke mindst på grund af enorme og belastende transportere.

Og samtidig ved vi, at militæret og krigene er de største institutionelle forurenere, og at imperialismen betyder krig for nyopdeling af verden og dens ressourcer.

Vi går selvfølgelig ind for bæredygtig produktion, økologisk mangfoldighed, vedvarende energi osv.

Og vi ved, at løsninger ligger i udviklingen af lokal baseret bæredygtig produktion i forhold til langt de fleste samfundsbehov i stedet for den kapitalistiske rovdrevsproduktion og den imperialistiske arbejdsdeling. Vi ved, at det kapitalistiske overflødhedsforbrug for de få må afløses af en produktion for alle og for hele samfundet af holdbare, energirigtige og minimalt

forurenende goder, der gør op med indbygget forældelse og 'brug og smid væk'.

Vi ved, at der må udvikles en bæredygtig og grundlæggende langtidsholdbar infrastruktur og energibesparende transport, især kollektiv transport, både lokalt og over grænserne. Vi ved, at den nationale produktion må være alsidig og sammensat til at dække alle sociale behov, så importbehov begrænses radikalt. Vi ved, at der må ske en omlægning til en alsidig sammensat vedvarende energi med ikke kun en enkelt kilde og en udfasning af de fossile brændstoffer. Vi ved, at de imperialistiske krige og imperialistisk militær må stoppes og skrottes.

Den globale kapitalisme og de enkelte kapitalistiske samfund er ude af stand til at gennemføre disse radikale omlægninger og sociale nyudviklinger, simpelthen fordi den kapitalistiske produktion i sig selv, profitmotivet, den kapitalistiske konkurrence og den imperialistiske rivalisering forhindrer det. Det kan kun ske i samfund, hvor produktionen sker efter en plan for at dække samfundets og menneskenes stadig voksende behov – alle menneskers og hele samfundets, ikke blot et lille eller lidt større mindretal.

Imperialismens løfter om at gøre noget ved klima- og miljøkrisen er bedrag. Fiaskoen for COP15 i Danmark

i 2009 er symptomatisk. Men løfterne fornyes efter hver fiasko, og krisen bliver værre.

'Markedsøkonomien' kan bidrage til at løse den økologiske krise, fortæller man, og de kapitalistiske regeringer har ikke været sene til at udnytte det som nye skatte- og afgiftsfiduser, der rammer den almindelige befolkning. Man fortæller også, at den krisefremkaldende produktion kan forandres ved ændret adfærd fra forbrugerne, ved at de stiller krav om holdbar produktion. Men overvindelse af krisen kræver plan og ikke individuelle løsninger på det uoverskuelige kapitalistiske kaos.

Det er de store kapitalistiske monopoler, de multinationale selskaber, og deres internationale organismer og instrumenter – fra IMF og Verdensbanken til FN, G20, EU osv. – der har drevet den imperialistiske globalisering og den nyliberale sociale nedskærings- og krigspolitik fremad og dermed har forstærket miljø- og klimakrisen.

De opererer i vidt omfang uden for nationalstaternes kontrol og kontrollerer ofte nationalstaternes politik. Mærskes indflydelse på dansk politik kan ikke undervurderes.

De sætter den politiske dagsorden – og med hensyn til klimakrisen er det kun løfter, der er på dagsordenen – uden hverken vilje til reel handling eller i sidste ende uden virkelig mulighed derfor. De store kapitalistiske monopoler vil hellere se klodens undergang end et reelt systemskifte.

Vort marxistisk-leninistiske parti og DKU må forklare de mange – og ikke mindst ungdommen – hvordan tingene hænger sammen, at kun socialismen kan skabe et retfærdigt og menneskeværdigt samfund med velfærd for alle. At det kun er socialismen, der kan løse klima- og miljøkrisen og skabe bæredygtige samfund og en bæredygtig verden. Og få alle – og især de unge – til at forstå, at det haster!

Verden reddes ikke gennem nok så vigtige og sympatiske enkeltsager og enkeltkampe alene. Miljøet reddes ikke gennem miljøkamp eller klimaet af klimakamp alene.

Det kræver en radikal forandring af klassernes indbyrdes styrkeforhold. Det kræver et reelt systemskifte. Uden at det sættes på dagsordenen, farer enkeltkampene vild i den kapitalistiske jungle.

**Deltag i
Klimademonstration i
København
Lørdag den 4. december,
fra Axeltorv kl. 13
til Christiansborg.**

**DER ER INGEN
PLANET B**

**Stop klimakrisen
Global retfærdighed
100.000 klimajobs
Vedvarende energi og
kollektiv trafik**

**Danmark uden CO₂-udslip
i 2030**

Stop klimakrisen • Global retfærdighed • 100.000 klimajobs • Vedvarende energi og kollektiv trafik • Danmark uden CO₂-udslip i 2030

4. DEC. KL. 13.00
Fra Axeltorv til Christiansborg

klimademo.dk

Videnskab og fusk

Jagten på hjernen

Biotech-industrien er ramt af guldrus i jagten på det næste medikament og det næste patent. Det fører til evindelig fusk. Den eneste kilde til frygt er et lurende videnskabeligt gennembrud

Langtfra alle aktører på dagens "sundhedsmarked" understøtter den naturvidenskabelige grundforskning i mennesket. Medicinalindustrien er for en dels vedkommende rigtig glade for den herskende uvidenhed om kroppens og hjernens mysterier. Hele deres indtægt stammer nemlig fra empiriske forsøg, hvor kombinationer af stoffer bliver afprøvet, og hvor virkningen bagefter beskrives mere eller mindre fuldstændigt. Der er meget lidt viden om, hvordan en lang række stoffer reelt indvirker med kroppens celler.

Et nyligt eksempel fra den danske universitetsverden viser med al ønskelig tydelighed, at pengejagten er vigtigere end alt.

Modtageren af Videnskabsministeriets EliteForsk-pris på 1,1 mio. kr. i 2009, hjerneforskeren Milena Penkowa, er under anklage for fusk med forskningsresultater, der bl.a. har været grundlaget for adskillige artikler og patentansøgninger på forskellige kemiske stoffer, der teoretisk kunne udvikles til medicin.

Forskeren er blevet kendt for nyliberale synspunkter og som en af VKO-regeringens ideologiske frontløbere i kampen mod SU og grundforskning. Alt skal være konkurrence og kunne måles og vejes, blot ikke de konkrete forskningsresultater.

Sagen om Milena Penkowa er langt fra enestående. Det kan kaldes toppen af isbjergene i en branche, hvor der er rift om pengene, og vejen frem er hurtige resultater uanset deres lødighed.

Blue Brain Project m.m.

I den rigtige videnskab sker der på den anden side til stadighed fremskridt i

udviklingen af de teknologier, der på sigt kan gøre det muligt at skabe en fuldstændig fremstilling af menneskets fysik og kemi. Forstået som grundlaget for at nå den detaljeringsgrad, der er nødvendig til en beskrivelse og erkendelse af alt – fra opbygningen af celler og deres komplekse kemi til de overordnede kredsløb, nerveforbindelser og mekanismer og regler for udviklingsfaser, sygdomme og interaktion med mikrobiologi, som tilsammen beskriver et menneskeliv – på formel.

Beskrivelsen er så at sige inden for teknisk rækkevidde, og en række mindre forskningscentre har gennemført en række pilotprojekter, tilsyneladende med succes.

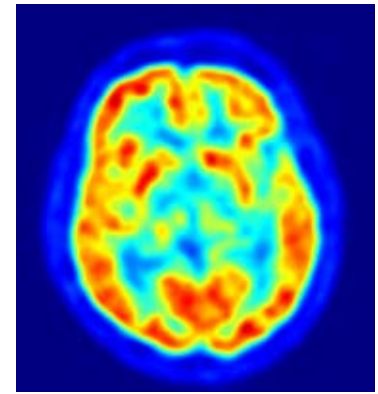
Opgaven bliver grebet an på flere forskellige måder rundt om i verden. Som regel tager en gruppe fat i et delområde – som eksempelvis den internationale forskningsgruppe med hovedcenter på Londons Universitet, for hvem det netop er lykkedes at kortlægge hjernens blodgennemstrømning og de implicerede celler, og som har bevist, at kontrollen med blodgennemstrømningen er en integreret del af hjernens aktivitet.

Et af de mere ambitiøse er The Blue Brain Project, der er hjemmehørende i Schweiz. Det beskrives som et forsøg på omvendt konstruering af hjernen for at finde ud af, hvordan den virker, og skabe et værktøj til neurovidenskab og medicinalindustrien. De understreger, at det ikke er et forsøg på at skabe en hjerne eller et kunstigt intelligensprojekt.

I USA har DARPA – under det amerikanske militær – til gengæld ambitioner om at finde ud af at gøre droner og andre ubemandede krigsmaskiner mere selvstændige, også ved at forsøge at aflure, hvordan hjernen virker.

Fremtidsperspektiv

Stadig synes fremskridtene måske ikke imponerende, men det såkaldte Human Genome Project, der blev afsluttet i 2003, er et godt eksempel på, hvordan international fokus på et område kan accelerere udviklingen, så tempoet i

PET-hjernescanning

perioder er eksponentiel. Det tog omkring 13 år at afslutte den første næsten komplette beskrivelse af det menneskelige dna. Nu kan samme proces gennemføres på mindre end et år. Samme eksponentielle udvikling ses også inden for it-industrien. Her kaldes den også Moores lov – antallet af komponenter i et integreret kredsløb fordobles ca. hvert andet år.

Problemet ligger altså ikke i det teoretiske eller det praktiske at få dissekeret menneskekroppens bestanddele (bortset fra at det ikke er gjort endnu). Det er i teorien heller ikke at lave en samlet simulering. Bortset fra at en så stor computer ikke findes endnu – eller rettere: Med den viden, man har om projektets omfang, kan man gætte på, hvordan den computer, der skal stå for simuleringen, vil kunne bygges.

Med det forbehold at den menneskelige faktor i selve programmeringen af simulationen er det mest uforudsigelige punkt, så vil en første simulering kunne være klar allerede om 15-20 år. Det er i virkeligheden om ganske kort tid.

Fra den første supercomputer, der kan simulere et menneske, til at et sådant fremskridt kan bruges i forskning, går der ikke særligt lang tid. Og en af de opgaver, der allerede står i kø, er at forstå de grundlæggende fysiske mekanismer bag menneskelig intelligens. Én ting er, at man kan se på scanninger, at der foregår et eller andet inde i de små, grå celler. Det samme vil man kunne gøre, bare i meget større detalje, i en simulering, der er konstrueret som en komplet kopi. (Hvilket ikke er det samme som at forstå, hvordan skidtet virker).

Eller sagt på en anden måde: Selvom en film som Avatar, der foregår i en fantasiverden, er skabt så godt, at det

virker virkeligt, er ikke det samme, som det rent faktisk er virkeligheden.

Virkelighed og simulering

Computersimulering af komplekse sammenhænge, som f.eks. jordens klima, er et helt centralt værktøj for videnskaben. Men problemstillingen er altså, at selvom en simulering skulle vise sig at præstere et resultat, der har ligheder med det, der kan opserveres fra scanninger og gennem mikroskoper, så er det ikke det samme som at det rent faktisk er en 100 procent simulering af virkeligheden.

Det er en af grundene til at Blue Brain Projektet fra Schweiz tager alle mulige forbehold. Det er nemlig stadig kun rent teoretisk, at hjernens virkemåde kan afkodes af en simpel efterligning af billeder af signaltrafikken i hjernen, uanset om den er kopieret i den størst mulige detaljeringsgrad, der er tilgængelig i dag.

Det samlede billede giver dog et vist håb for, at udviklingen i videnskabens afdækning af mekanismerne i menneskets fysik og kredsløb rent faktisk vil kunne føre til et gennembrud i løbet af en relativt kort tidshorisont på 10-20 år.

Og også at det inden for samme tidsrum vil være muligt at konstruere computere, der har tilstrækkelig kapacitet til at gennemføre en simulering, også uden at denne computer nødvendigvis behøver at fylde en mindre kontorbygning og kræve sit eget kraftværk.

Et sådant gennembrud inden for naturvidenskaben vil ændre forudsætningen for hele den moderne bioteknologi, der i øjeblikket oplever samme guldgraver-rus som it-sektoren. For øjeblikket er det en industri fyldt til bristepunktet med spekulanter og mere eller mindre dubiøse forskere. Det styres af monopolvirksomheder, der tjener tykt på at sælge medikamenter, som ingen med dagens metoder kan bevise hvordan virker.

Om det samtidig bliver et kæmpe fremskridt for menneskeheden eller blot en forbedring af den imperialistiske udryddelsesmaskine, er et spørgsmål til løsning i klassekampen.

Hvis stat? Hvis krise-regning?

Når der er krise må alle bære deres del af byrden, studerende må acceptere forringelser på uddannelser og nedskæringer i SU. Offentligt ansatte må acceptere fyresedler, længere arbejdstid og lavere løn. Privat ansatte må acceptere, at deres jobs flytter ud af landet, og stille sig i kø til dagpenge og aktivering. Ledige må finde sig i at blive udnyttet i "jobtræningskarruseller" og hæve dagpenge for arbejde, der tidligere gav løn. Alt sammen fordi der er krise, og det danske samfund er presset og må 'stå sammen' for at komme gennem de hårde tider. Og når det kommer til stykket, så har vi jo også haft det for godt de sidste mange år.

Dette har - siden krisen slog igenem i slutningen af 2008 - været beskeden fra Christiansborg, hvor det danske folks repræsentanter skal løse samfundets problemer til alles bedste.

Som én af dem, der bærer en del af byrden, kan man godt blive træt af at høre om, hvordan man for *det første har haft det lidt for godt, og for det andet skal have det endnu værre.*

Derfor er det dejligt forfriskende, når der kommer nogle andre vinkler på kriser og løsning af kriser.

Til netavisen epn.

dk udtaler forretningsmanden Erik Skjærbæk: "Kriser

skal rydde op i alt det dårlige, men det har den nuværende indtil videre ikke fået lov til."

Det er ikke en specielt ny og revolutionerende tanke, og den bunder i det faktum, at kapitalismens kriser grundlæggende skyldes overproduktion og ophobning af kapital. Skjærbæk fortsætter sin analyse og konstaterer, at man ikke tør sætte gang i den "domino-effekt", der kan rydde ud i gældsplagede "individer, virksomheder og ejendomsselskaber".

Det er ikke helt klart hvilke konsekvenser, det vil få at lade brikkerne falde, men det er øjensynligt vigtigt. Og Skjærbæk har også mere interessante ideer. Han ser rigtigt nok, at fremtiden for danske virksomheder ser dystert ud, og serverer så løsningen:

"... Det er set fra mit synspunkt en

Unge billigt til salg

pligt for virksomhedsejere og virksomhedsledere at sende produktion ud til lande, hvor omkostningerne er lavere. (...) Det skal de gøre for at varetage aktionærernes tarv".

Men hov, handlede krisetider ikke om at vi skulle stå sammen og dele byrderne? Måske aktionærer er fritaget for

byrde-pligt. Det ville give meget god mening. Det er jo trods alt ikke

hele folkets stat, men kapitalens - altså aktionærernes.

Udover det svinske i at sætte aktionærernes interesser foran de tusinder, der mister deres arbejde, muligvis deres hjem og i nogle tilfælde alt, så er det rart, når kapitalen er ærlig; det gør det lidt nemmere at understrege sin pointe.

I et relateret tilfælde af ærlighed kommenterer de radikales Marianne Jelved i Politiken S/SF/DF forslagene om at kræve SU tilbagebetalt, hvis man efter endt uddannelse flytter til udlandet:

"Det giver ikke mening at straffe unge, der bruger deres uddannelse andre steder i verden. (...) Skal selskaber så også betale ekstra selskabsskat, hvis de flytter ud af landet?"

Resolution til støtte for PCMLE og de revolutionære kræfter i Ecuador

Arbejdere, bønder, ungdom og oprindelige folk i Ecuador har i mange år kæmpet mod imperialismen, særlig USA-imperialismen. De har kæmpet for social fremgang og for national befrielse.

I denne kamp har man altid kunnet regne med aktivt engagement fra Ecuadors marxist-leninistiske kommunistiske parti (PCMLE), fra MPD (Movimiento Popular Democrático/Folkelig Demokratiske Bevægelse) og fra alle sociale og faglige kræfter, som indgår i Folkefronten.

Disse kræfter, der kæmper for revolutionær forandring, imod imperialismen og for demokrati, revolution og socialisme, er gået i spidsen for de store folkebevægelser, som har udviklet sig i Ecuador. Disse kræfter har været udsat for hård undertrykkelse, men har aldrig vaklet i sin politik. Nogle gange har de støttet regeringer, når disse har handlet i overensstemmelse med folkets ønsker og interesser i Ecuador, andre gange har disse kræfter opfordret arbejderklassen og folket til at rejse sig op og forsvare sig, når deres interesser har været truet.

Det var disse kræfters politik og revolutionære ildhu, der bidrog til valget af R. Correa til præsident i republikken, det var dem, der var med til at give den nuværende grundlov en progressiv og anti-imperialistisk karakter. De samme kræfter har også altid bekæmpet alle forsøg fra de reaktionære, støttet af imperialismen, til at øve pres på den politiske magt og fremme en nyliberal politik.

Blækket på den nye grundlov var endnu ikke tørt, før præsident Correa og hans allierede begyndte at føre en politik med dekretter og love i strid med grundlovens ånd og indhold. Dermed lagde han op til kamp og modstand fra forskellige lag af folket, der rammes af upopulære tiltag fra præsidenten og hans regering.

De revolutionære kræfter har åbenbart ikke bare ledt, men har været på forkant af denne modstand, og har opfordret præsidenten til at ændre sin

politik, til at respektere sine forpligtelser og til at møde de retmæssige krav fra de samfundslag, der er hårdest ramt af tiltagene af nyliberal karakter, som er påtvunget dem på autoritær vis gennem undertrykkelse, afpresning og arrogance fra præsidenten.

Oprøret blandt politiet og dele af hæren den 30. september hænger sammen med den sociale konfrontation, som spreder sig og fordyber sig i folkets brede lag, blandt lærere, ungdom, oprindelige folk, i fagbevægelsen og blandt de organiserede revolutionære kræfter på den ene side, og regimet, som giver indrømmelser til oligarkiet, på den anden side.

Correa tyr til provokation i stor skala, når han karakteriserer dette oprør som et kupforsøg. Ikke på noget tidspunkt var det et mål at vælte regeringen. Det var tværtimod manipulation i stor skala, nationalt og internationalt, som blev sat i scene af Correa og hans allierede.

Et af målene for denne manøvre er kriminalisering af alle sociale og politiske modstandere, specielt dele af den revolutionære venstrefløj. I dag er undertrykkelsen især rettet imod ledere i de folkelige organisationer, studenterforeninger, lærere ... og Correa er tavs.

Men Correa tager fejl, hvis han tror, han kan slå arbejderbevægelsen og folkets organisationer ned. De oprindelige folks organisationer og de sociale og politiske kræfter vil aldrig opgive kampen for sociale fremskridt, demokrati og national suverænitæt.

Vore partier og organisationer:

1. Udtrykker vor solidaritet med PCMLE, MPD og alle faglige, sociale og politiske kræfter, som kæmper for demokrati og social og national frigørelse i Ecuador.

2. Fordømmer skarpt den bølge af undertrykkelse, som er udløst af præsident Correa og hans regime imod de selv samme kræfter, der altid har været på folkets side imod reaktionen og imperialismen.

3. Vi kræver øjeblikkelig løsladelse af fængslede folkelige aktivister, og at trakasseringerne ophører. I særdeleshed forlanger vi frihed for kammerat Marcelo Rivera, præsident i FEUE,

Lederen af studenterforeningen FEUE, Marcelo Rivera, indlægges akut den 10. november efter mange dages sultestrejke. Rivera holdes som politisk fange af Correa.

som under en fuldstændig illegal proces er anklaget for «terrorisme», og som har begyndt en sultestrejke. Der er tale om et oplagt tilfælde af politisk undertrykkelse på grundlag af falske anklager.

4. Vi opfordrer arbejderne og folkene i vore lande og på internationalt niveau, organisationer, der forsvare demokratisk frihed og solidaritet med kæmpende folk, specielt folkene i Latinamerika, til at afsløre og fordømme regeringen R. Correas manipulation og manøvrer og til at udtrykke deres solidaritet med de kræfter i Ecuador, som kæmper for social og national frigørelse.

5. Vi forpligter os til at forstærke den anti-imperialistiske solidaritet med de kampe, som føres af folkene i Latinamerika.

6. Vi forpligter os til at udvikle en informationskampagne mod disinformation for at fremme sandheden omkring hændelserne i Ecuador.

Madrid, 31. oktober 2010

PCE (m-l), Spanien

PCOF, Frankrig

PCOT, Tunesien

Kommunistisk Platform, Italien

PcdeC (m-l), Colombia

TDKP, Tyrkiet

Viá Democrática

ML-gruppen Revolusjon, Norge

Arbejderpartiet Kommunisterne, Danmark

Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland (Arbeit-Zukunft)

Ja til en ny politik der sætter mennesker over profit

Udtalelse vedtaget på LFS-repræsentantskabsmøde 13. november 2010

Mens Regeringens skattelettelser og finanspakker på adskillige milliarder kroner tilflyder de velstillede borgere og finansverdenen, har samme Regering travlt med at sætte rekord i underskud på Statens finanser. Et underskud som skal betales af ganske almindelige borgere og lønmodtagere gennem helt uhorste besparelser på det i forvejen udhulede velfærdsbudget.

Der er brug for et politisk kursskifte i dansk politik. Vi vil af med den asociale og fremmedfjendske politik.

End ikke en ny statsminister kan fjerne det indtryk, at den nuværende regering ligner et fallitbo og at erhvervslivets grådighed har kastet os ud i en velfærdskrise, som vi ikke kender dybden af.

Vi har i dag en Regering, der ikke er ærligt optaget af at fastholde, styrke og udvikle velfærdssamfundet. En Regering som har ladet markedet dominere over fællesskabet.

Vi ønsker en Regering der har vilje og mod til et opgør med nyliberalismen og markedskræfternes blinde hærgen. Vi ønsker en aktiv politik der sikrer en massiv oprustning af solidarisk offentlig velfærd.

Vi siger stop for al privatisering og udlicitering. Vi siger ja til tage alt privatiseret og udliciteret tilbage i offentlige regi.

Vi forlanger at alle de asociale skattelettelser stoppes og rulles tilbage.

Vi forlanger at markedsstyringen af den offentlige sektor, erstattes af velfærdsstyring som bygger på tillid, anerkendelse og myndiggørelse af de offentligt ansatte.

Vi kræver at der iværksættes vækstpakker og iværksættes offentlige anlægs- og renoveringsarbejder samt udbygning af bl.a. institutioner, skoler og ungdoms-, ældre- og handicapboliger.

Vi kræver, at der føres en anstændig og menneskeværdig velfærds politik i Danmark, til gavn for alle borgere. Vi siger nej til at arbejde mere og længere, men JA til nedsat arbejdstid så flere kan komme i arbejde og samtidig sætte en stopper for brutaliseringen af arbejdsmarkedet.

Der er brug for en politik, der ikke bygger på nyliberalisme, øget ulighed og grådighed. Ellers smuldrer den danske velfærdsmodel, som fagbevægelsen har brugt et århundrede til at bygge op, og som har skabt et Danmark, der er et af verdens rigeste og mest lige og harmoniske samfund.

Vi skal have en ny politik, hvor der genskabes kvalitet i den fælles velfærd og skabes arbejdsvilkår, så vi kan skaffe hænder og hjerner til den offentlige sektor.

Fremtiden handler om mere velfærd – ikke nye skattelettelser.

Vi ønsker en politik der stopper de huller, hvor igennem store virksomheder og rige mennesker smutter ud, når de skulle have betalt til fællesskabet. Vi vil ikke finde os i at nogen efterlades i

kanten eller ud over kanten.

Vi vil ikke acceptere at tusinder af mennesker på grund af kontanthjælpsloft og starthjælp tvinges ud af deres boliger, mens andre scorer nye store friværdier.

Vi vil have en ny politik, der bygger på at globaliseringen ikke kræver mere marked, men mere fællesskab, lighed og økonomisk omfordeling til gavn for flertallet af verdens befolkning.

Vi vil freden og den fredelige sameksistens. Vi siger nej til mere krig og militær.

Vi vil have en ny politik der, kort sagt, sætter mennesker over profit.

**Landsforeningen
for Socialpædagoger**

Tidens tone

*er politisk så menneskefjendsk -
at hvad enten man støtter regeringen
eller oppositionen
vil man på kort sigt undregreve,
på længere sigt udslutte, eget menneskeværd -
så valget burde være indlysende:
Fravælg disse toner -
Aflør og bekæmp dem,
hvor mulighed gives.*

N.B.

Støt

Kommunistisk Politik

Hold Netavisen på nettet
Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271

Flere CO2-kvoter til Danmark underminerer indsatsen mod CO2-udslip

Med en ændret praksis for beregning og tildeling af CO2-kvoter har Danmark med et pennestrøg tjent millioner på udledning af mere CO2.

Imens er kravet fra klimabevægelser og aktivister: Danmark uden CO2-udslip i 2030

os. Tyskland havde knap så store krav, så derfor blev konkurrencen ulig".

For at leve op til Kyoto-aftalen indgik Danmark i sin tid i en CO2-aftale i EU-regi, hvorefter Danmark skulle reducere sit CO2-udslip med 21% frem mod 2012, mens resten af EU i gennemsnit reducerer med 8%. Det var helt fint for Danmark, fordi landet var så langt fremme teknologisk. Grundlaget for beregningen skulle være året 1990, men så kan det nok være entusiasmen gik fløjten i regeringskorridorerne, for det år havde Danmark et rekordlavt udslip af CO2 på grund af en omfattende import af vandkraft fra Sverige og Norge.

Chefkonsulent Charlotte Søndergren fra Dansk Energi, interesseorganisation for energiselskaber i Danmark siger bl.a. "Det betød også ulige konkurrencevilkår for os i elbranchen, fordi Danmark var nødt til at skærpe kravene for

Når nu skaden var sket, så klarede Danmark frisag ved at købe CO2-kvoter, men det kneb med det antal kvoter der var at råde over, og i 2013 flyttes forvaltningen af CO2-kvoterne fra landene til virksomhederne.

Den 18. november blev det så i EU's klimakomiteé besluttet at flytte flere kvoter over i det danske kvoteregister som kompensation for "ganske særlige danske omstændigheder i basisåret", det svarer til 5 millioner tons CO2. I praksis betyder det at Danmark fra at reducere med 4,5 mio. ton om året kan nøjes med at reducere med 3,5 ton årligt. Det koster en halv milliard at købe det ton CO2 som kvoter.

Klima- og energiminister Løkke Friis er overordentlig tilfreds og det er energiselskaberne ganske sikkert også, for ikke at tale om AP Møller Mærsk og

andre store energislugere. Alle virksomheder i EU får nemlig fra 2013 lige adgang til at søge kvoterne, og det betyder som bekendt at de store får på bekostning af de små.

Summa summarum: Det er lykkedes regering og Folketing at stå frem som de rigtig store klima-forkæmpere, da det var en stor sag i medierne. For derefter 1) undlade at gennemføre de foranstaltninger, der skulle til for at få reelle nedskæringer på CO2-udledningen fra Danmark 2) undlade at gennemføre den forskning, der skal til for at finde nye veje 3) få skåret ned på udledningsmålene uden den store ståhej 4) overgive CO2-kvotehandelen til de "fri markeds mekanismer" og dermed fjerne al demokratisk kontrol.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Min fars øjne

Jeg længes efter noget jeg
ikke har oplevet

Jeg længes efter noget jeg
ser i dem

Jeg længes efter noget jeg
ved findes

Jeg kan kun prøve at
beskrive det

Men det er det
ubeskrivelige der gør det
smukt

Det er når jeg hører din iver

Ser dine øjne

Mærker din glød og

fornemmer din alvor

At jeg længes efter det

Som barn fortalte du mig
om alle for en

Som ung lærte du mig at
se fællesskabet

Som voksen ved jeg
hvordan

Du har vist mig en passion
der aldrig forsvinder

Den vil ændre, forandre,
gøre grimt til smukt

Den sidder i mig, lyser
videre i mig

William

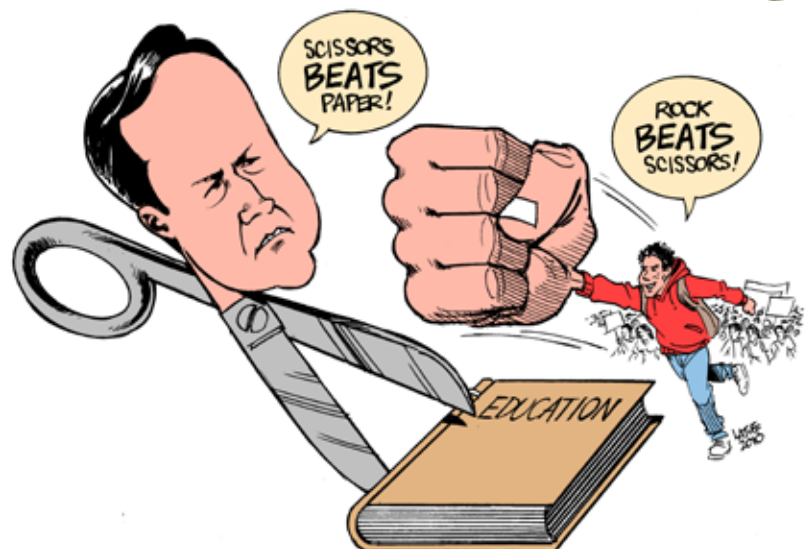

Hold Netavisen på nettet
Hold KPnetTV i gang
Hold KP kørende -

Send et fast beløb - helst månedligt - til bankkonto

1551 - 166 34 271

Verden ifølge Latuff

Cameron-nedskæringer: Saks SLÅR papir, Sten SLÅR saks